

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

29. KVĚTNA 2011

Z obsahu:

**Náboženský smysl
člověka v průběhu dějin**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. května 2011
- strana 2 -

**Pán zjevuje tajemství
Mariina života (1)**
Ignacio Navarro
- strana 4 -

**Svatá Eucharistie jako
střed a srdce svátostí (1)**
Odilo Altmann OFM
- strana 5 -

**Rozhodla Kristova
přítomnost v Eucharistii**
- strana 5 -

Je to krize víry
Michael Gurtner
- strana 6 -

Před oltářem
Adorace
Conchity Armidy
- strana 7 -

**Sv. Jan Nepomuk
Neumann**
V tomto roce oslavují
Prachatice dvousté výročí
narození svého rodáka,
redemptoristy, misionáře
a biskupa Jana Nepomuka
Neumanna
- strana 8 -

**Instrukce Universae
Ecclesiae**
- strana 8 -

S Pannou Marií ve škole modlitby a obětavé lásky

Editorial

Očekávaná prováděcí papežská Instrukce k motu proprio *Summorum Pontificum* spatřila světlo světa v pátek třináctého. Pro křesťany takové datum není spojeno s pověřčnou smůlou, právě naopak, je to svátek Panny Marie Fatimské, Matky a Ochránkyně církve. Autorizovaný podpis získal tento materiál ovšem již 30. dubna 2011, tedy na svátek sv. Pia V., který je několikanásobně zapsán v naší vděčné paměti. Byl to onen papež, který zorganizoval modlitbu celého křesťanstva a ta rozhodla o tom, že se Středozemní moře nezměnilo ve svrchovanou muslimskou oblast, zavedl na poděkování svátek Panny Marie Vítězné, dnes Růžencové, vydal závazný tridentský katechismus a také tradiční římský mešní ritus, platný pro všechny kněze západní církve, přičemž ponechal v platnosti ty rity, které existovaly alespoň dvě stě let.

Novou instrukci papežské komise *Ecclesia Dei* předcházely poplašné zprávy, že Svatý otec ustoupí tlaku některých biskupů a teologů a *forma extraordinaria* bude opět omezena, ale skutečnost je zcela opačná. Instrukce potvrzuje právo kněží i věřících slavit liturgii podle misálu z roku 1962 a diecézní biskupové dostali závazný pokyn, aby v souladu s Kodexem církevního práva garantovali rozvoj liturgie důstojně, pokojně a v tom duchu, jaký Benedikt XVI. jasně vyjádřil v motu proprio *Summorum Pontificum*. Ukládá se jim, aby ctihodný a starobylý ritus a apoštolskou tradici nejen povolovali, ale také podporovali a zajišťovali rovněž potřebnou přípravu svých kněží.

Že tuto svou Instrukci chápe Svatý stolec vážně, dokládá také skutečnost, že již v neděli po tomto historickém pátku sla-

vil kardinál Brandmüller pontifikální mši podle misálu z roku 1962 nikoliv v nějaké postranní kapli, ale u hlavního oltáře nad hrobem svatého Petra ve vatikánské bazilice.

Zdálo by se, že takový krok Svatého otce přispěje k odstranění nedorozumění a rozporů, které na nejednom místě zavládly. Ale nestalo se tak. Především u našich západních sousedů, a nejen tam, narazila nová Instrukce také na odpor. Jak je to možné? I když misál Jana XXIII. a misál Pavla VI. dělí od sebe sotva desetiletí, za tuto krátkou dobu došlo k závažné změně smýšlení. Benedikt XVI. označil tento posun výstižně za důsledek tzv. „hermeneutiky diskontinuity“.

Duchovní život uvnitř katolické církve vykazuje pestrost a bohatost; rozdílnost v charismatech světců, hnutí, kongregací a řádů nijak nepřekáží ve vzájemném soužití. Jestliže tedy někdo chce sloužit liturgii v jiném platném a starobylém ritu, nemělo by to vlastně druhým vadit. V čem tedy spočívá onen „osten“, který tolik obtěžuje odpůrce misálu Jana XXIII.? Skutečnost je taková, že opozice proti tradičnímu ritu nepramení z **nedorozumění a nepochopení**, ale z **presvědčení**, že *Novus ordo* je výsledkem a odrazem **nového změněného obrazu církve a její teologie**. **Toto své pojetí** diskontinuity s minulostí jsou její zastánci ochotni prosazovat i za cenu zcela zjevné **opozice proti učitelenskému úřadu církve**.

Taková „opozice“ jim bohužel nepřipadá nijak závažná, protože ve svých představách o církvi nahradili její hierarchickou strukturu obměnou známého principu, že všechna moc pochází z lidu. Toto nové pojetí církve již dříve demonstroval německý episkopát např. tím, jak znevažil životně

Dokončení na str. 13

Náboženský smysl člověka v průběhu dějin

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 11. května 2011

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl pokračovat v úvaze o tom, jak modlitba a náboženský smysl tvoří součást člověka po celou dobu dějin.

Žijeme v epoše, která nese zřejmé známky sekularismu. Bůh jako by zmizel z horizontu různých osob a stal se skutečností, ke které jsme lhostejní. Vidíme nicméně současně mnohá znamení, která signalizují probuzení náboženského smyslu, znovuoobjevení důležitosti Boha pro lidský život, potřebu spirituality k překonání ryze horizontální a materiální vize lidského života. Při pohledu do dávnějších dějin padla předpověď těch, kteří od doby osvícenství předpovídali zmizení náboženství, vyzvedávali absolutní rozum odloučený od víry, rozum, který zaplašil náboženské dogmatismy, odstranil „posvátný svět“ a obnovil člověka v jeho svobodě, jeho důstojnosti a jeho autonomii před Bohem. Zkušenost z minulého století a dvě tragické světové války vyvolaly krizi onoho pokroku, o kterém se zdálo, že ho může zaručit autonomní lidský rozum bez Boha.

Katechismus katolické církve říká: „Skrze stvoření Bůh vyvolává každé bytí z ničeho k existenci. ... Člověk zůstává stvořen k obrazu svého Stvořitele, přestože hříchem ztratil podobnost s Bohem. Uchovává si touhu po Tom, jenž jej volá k existenci. O tomto bytostném lidském hledání svědčí všechna náboženství.“ (č. 2566) Mohli bychom říci – jak jsem se pokusil ukázat v minulých katechezích – že neexistovala žádná velká civilizace od těch nejstarších až do dnešní doby, která by nebyla náboženskou.

Člověk je svou přirozeností náboženský, je *homo religiosus*, jako je *homo sapiens* a *homo faber*. „Touha po Bohu“ – říká opět *Katechismus* – „je vepsána do lidského srdce, protože člověk je stvořen Bohem a pro Boha.“ (č. 27) Obraz Stvořitele je vtisknut do jeho bytosti a on pocítuje potřebu nacházet světlo, aby mohl dát odpověď na otázky týkající se hlubokého smyslu reality; odpověď, kterou nemůže najít sám v sobě, v pokroku, v empirické vědě. *Homo religiosus* se nevynořuje jen v antických světech, prochází celými dějinami lidstva. V této souvislosti a ve snaze odpovědět na touhu po plnosti a štěstí, potřebě spásy a hledání smyslu vznikly na půdě lidských zkušeností různé formy religiozity. „Digitální člověk“ tak jako člověk jeskynní hledá v náboženské zkušenosti cesty k překonání své omezenosti a k zabezpečení své nejisté pozemské existence. Ostatně život bez transcendentního horizontu by postrádal naplnění smyslu a štěstí, k němuž všichni tihneme, které je projektováno směrem k budoucnosti a má se naplnit v zítřku. Druhý vatikánský koncil v deklaraci *Nostra aetate* synteticky zdůrazňuje: „Lidé čekají od různých náboženství odpověď na skryté záhady lidského bytí, které jako dříve, tak i dnes lidí do hloubi srdce znepokojují: Co je člověk? (Kdo jsem já?) Jaký je smysl a cíl našeho života? Co je dobro, co je hřích? Jaký je původ a cíl utrpení? Jak se dosáhne pravého štěstí? Co je smrt, soud a odplata po smrti? A konečně: Co je to poslední a nevyslovitelné

Dokončení na str. 12

Ježíšova přikázání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Budu ho milovat a dám se mu poznat.

Dříve než se dnes setkáš s Božím slovem, obrať se na Ducha Svatého s prosbou, aby očistil a utišil tvé srdce a prohloubil tvou úctu k tvému Pánu. Pros ho o světlo, abys dokázal nazírat hlouběji pramen této úcty, ono nesmírné tajemství jeho lásky: *On vytrpěl smrt, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*

Právě tento úplný návrat k Otci sleduje Pán při svém dnešním setkání s tebou. Neporozuměl bys však jeho slovům, kdybys jim naslouchal v přesvědčení, že ty sám už nepatříš k těm, kteří mají být přivedeni k Bohu. Neklam sám sebe. Počítáš se sice mezi jeho přátele, ale přiznej si upřímně: neutíkáš snad až příliš často zpět do svého domova⁽¹⁾ a nenecháváš Ježíše samotného? Chce-li tě Pán dnes opět přivést k Otci, pak je to proto, abys už nebyl jen někde u něho, odkud se tak snadno *ohlížíš nazpět*⁽²⁾, ale abys byl a zůstával v něm, aby se *tvá radost naplnila*⁽³⁾ a aby *tvůj užitek byl trvalý*⁽⁴⁾. Chce tě uvést tam, kde tě očekává celá Boží Trojice, abys byl přímo v jejím lůně účastníkem jejího života a žil plně tou úžasnou skutečností, že *Ježíš je ve svém Otci, ty v Ježíši a Ježíš v tobě*. Nejmá tě z této Boží vstřícnosti závrať?

Pán tě chce takto přivést k Otci, protože je *Láska. Kdo nemiluje, nepoznal Otce*.⁽⁵⁾ Tvá radost i tvůj užitek, to všechno závisí na tvé lásce. A v čem se má projevit tvá láska? Ta se neměří podle míry tvého vzplanutí nebo podle stupně nadšení. Její jediná podmínka je zdánlivě docela prozaická: *Milujete mne, budete-li zachovávat má přikázání.*

Slovo *přikázání* nepatří v dnešním světě k oblíbeným. To však je důsledek jeho slepoty: *Ducha pravdy svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná*. Nemáš tedy nejmenší důvod, aby ses ptal zaslepených a ohlížel se na to, co se jim líbí. Ty naopak usiluj skutečně bezvýhradně Ježíšovo slovo, a to tím spíše, že tvůj Pán od tebe nežádá nic jiného než to, co i od něho žádá jeho Otec: *Já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*.⁽⁶⁾ Pokornou podřízenost, kterou svět nesnáší, sám Boží Syn posvětil svým životem i svou smrtí a není vznešenějšího stavu, než následovat v tom svého Pána a Mistra: *Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje*. Nedívej se na jeho přikázání

jako na zatěžující břemena, ale jako na nedocenitelný Boží dar. Vždyť ona ti ve skutečnosti jen lidskými slovy přibližují a zpřístupňují samu Boží podstatu tak, abys i ty mohl být *dokonalý, jako je dokonalý tvůj nebeský Otec*.⁽⁷⁾

Kolik lásky a darů je uloženo v Ježíšových přikázáních, poznáváš zřetelně z jeho zaslíbení: *Toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec, i já ho budu milovat a dám se mu poznat*. Vpravdě vznešená a božská jsou Pánova přikázání, která stejně jako jsou projevem lásky, i svým obsahem nežádají nic jiného než lásku: *To je moje přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás*.⁽⁸⁾ Teprve touto vzájemnou láskou vytváříme totiž prostředí, ve kterém může přebývat Bůh, který je Láska. *Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce*.⁽⁹⁾ Chce-li tě Pán přivést k Otci, znamená to, že tě chce zcela proměnit Láskou, která tě milovala ještě dříve, než jsi ji mohl poznat. Vždyť v tom je i tajemství jeho vlastní božské blaženosti. Co více mohl Pán udělat pro tvé štěstí a tvou radost, než že se ti takto dává poznat?

Začneš-li ve světle a síle Božího Ducha hledat svou radost jen tam, kde ji prožívá Bůh, celá tvoje bytost se obdivuhodně promění. Zmizí všechn *starý kvas*⁽¹⁰⁾ a stane se z tebe *nové těsto - nové stvoření*. *Kdo je v Kristu, je nové stvoření, to staré pominulo, nové nastoupilo*.⁽¹¹⁾ Rázem vyblednou všechny jiné dosavadní radosti a potěšení, za kterými ses tak často ohlížel a vracel. Boží láska je tak nerozlučně spojená s Boží nekonečnou radostí a dobrotivou vstřícností, že ona začne přetékat z tvého srdce do tvých očí, do tvé tváře, do tvých slov a veškerého tvého jednání, takže se stane i pro tvé bližní zcela zřejmým, že i když jsi ještě ve světě, *nejsi z tohoto světa*.⁽¹²⁾ Pán tě převede od světa k Otci, abys byl zcela proměněn v Krista láskou Ducha a celou svou bytostí uprostřed světa hlásal slávu jeho Otce.

Reakce tvého okolí na tvou proměnu bude podobná té, s jakou se setkávali první Kristovi učedníci: U lidí dobré vůle *se těšili všeobecně oblibě*⁽¹³⁾, ale současně *svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa*.⁽¹⁴⁾ Lidé tohoto světa ti totiž nemohou nezávidět, že ačkoliv nic nemáš, máš to, co oni nemají, i když to tak nákladně a usilovně hledají: trvalou radost a trvalou naději. Protože však nemohou, ani nechtějí přijmout Ducha pravdy, nevidí jiného východiska, jak se vyrovnat s tvým provokujícím příkladem, než že *pomlouvají tvé dobré křesťanské chování*.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 8,5-8.14-17

Filip přišel do hlavního samarského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. čtení - 1 Petr 3,15-18

Milovani! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení - chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium - Jan 14,15-21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně, jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Obětuj tyto nesnáze za ně, aby se brzy zastyděli za své špatné řeči. Taková oběť by však byla zmařena, kdybys přitom sám neměl *dobré svědomí*. Tvá posvátná úcta k Pánu, který tě přivedl k Otci, ti dává dostatek důvodů, abys *s jemností a skromností dokázal obhájit důvod své naděje*. *Vyznávej Pánu stále s upřímným srdcem: Jak úžasná jsou tvoje díla! Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá!*⁽¹⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 16,32; ⁽²⁾ srov. Lk 9,62; ⁽³⁾ Jan 15,11;

⁽⁴⁾ tamt. 16; ⁽⁵⁾ 1 Jan 4,8; ⁽⁶⁾ Jan 15,10; ⁽⁷⁾ Mt 5,48;

⁽⁸⁾ Jan 15,12; ⁽⁹⁾ Jan 15,10; ⁽¹⁰⁾ srov. 1 Kor 5,8;

⁽¹¹⁾ 2 Kor 5,17; ⁽¹²⁾ srov. Jan 17,16; ⁽¹³⁾ Sk 2,47;

⁽¹⁴⁾ Jan 17,14; ⁽¹⁵⁾ resp. žalm 66.

Pán zjevuje tajemství Mariina života (1)

Posledních dvacet života ctihodné Conchity Armidy je poznamenáno ústřední milostí, které se jí dostalo. Je to etapa jednoty s Pannou Marií v jejím tajemství mučednictví z osamocení. Když procházíme stránky jejího deníku, nacházíme a objevujeme jasný Boží program a záměr: připravuje ji a vede, aby žila v utrpení znamenajícím podíl na tajemství spásy, který se projevuje zde na zemi tím, že účinně oplodňuje církev, kněze a díla Kříže.

OSAMOCENOST MATKY BOŽÍ

Takřka bezprostředně začíná Ježíš odhalovat Conchitě aspekty Mariina tajemství, které má napodobovat: tajemství úplné osamocení a duchovního mateřství nejsvětější Panny:

„Pro tyto poslední časy určene pro království Ducha Svatého... je vyhrazeno uctívat mučednictví osamocení Marie, jeho nejmilovanější nevěsty. Je to mučednictví, ve kterém ji mohla udržet při životě jen síla a moc Ducha Svatého.

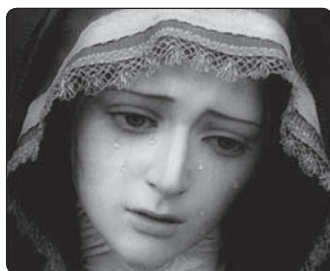
Maria žila jako zázrak, a to jen proto, aby získávala milosti, které její mateřství požadovalo pro lidstvo... Žila, aby byla nástrojem Ducha Svatého v rodící se Církvi... Žila, aby zajistila výživu pro církev..., a tak si zasloužila v nebi tituly Těšitelka, Ochránkyně, Útočiště ... svých dětí.

Toto období života Panny Marie je zcela neznámé, ale jen proto, aby bylo pro její srdce zdrojem hořkosti, podstatou jejího mučednictví, posvěcením její lásky. A aby pro svět byla zdrojem nevyčerpatelných milostí a milosrdenství. (DS 41, 286–284)

Její děti se zrodily u paty kříže: moje smrt jim v Mariině Srdci předala život, ale ona, ještě dříve než zemřela, měla zde na zemi projevit své mateřství tím, že získá krutým utrpením z mé nepřítomnosti nekonečné milosti pro své současné i budoucí děti.

Zvláštní svatozár Matky lidstva získala Maria mučednictvím osamocení po mé smrti. Je možné, aby to svět poznal, ocenil a aby jí za to byl vděčný? Ale nyní nastal čas, aby její děti byly pravými dětmi a aby ocenily ono srdce zdrcené těmi nejskrutějšími a nejcitlivějšími a nejvíce po-

citovanými bolestmi, aby je učinila šťastnými. Právě proto získala Maria nekonečný počet milostí pro všechny a pro každého z lidí, a nyní nastal čas, aby jí za to byli vděční.

Jak velká je Maria! A do jaké míry je zapomenutá v těchto svých nekrutějších utrpeních, ve kterých dala život milosti svým novým dětem. Neboť když jsem ji u paty kříže učinil Matkou, neučinil jsem tak jen proto, aby se zrodily v síle mého plodného slova. Pod křížem se pouze narodily. Ale končí tím posláním Matky, především Marie, Matky milosrdenství? Ne, moje dcero. Na Kalvárii mělo její mateřské posláním pouze začátek, byly potřebné celé roky nesmírných utrpení..., aby byly získány všechny milosti pro všechny lidi až do konce světa.

To její děti takřka vůbec nevzaly v úvahu po celá staletí. Taková je Maria: závojem zakrývala vždy své ctnosti a svůj život, ale nyní, když se zrodí království Ducha Svatého jako za prvních Letnic, Maria zazáří, tato nejmilovanější Nevěsta Ducha Svatého vstoupí do světla, aby její sláva byla oslavována jako sláva Ducha Svatého a aby pokračovala v tom, že bude prostřednicí rozdělování milostí, mimořádně hojných, jaké On vylije na svět. Na zemi nastane mimořádná ozvěna díky Duchu Svatému a Marii. Před hříšným

lidstvem Maria zazáří jako nový odlesk, který pronikne mnoha srdci: bude to odlesk a zjevení onoho utrpení z osamocení.

Duch Svatý sejme závoj, který zakrýval nejbolestnější období Mariina života... Mnozí svatí předpověděli pro poslední dny nový rozvoj lásky k Marii a hluboké poznání jejích ctností a je to velká milost, že jsem k tomu pro tento cíl vybral Díla Kříže.“ (DS 41, 301–304)

O něco dál odhaluje Ježíš ještě více před zraky Conchity závoj, který zakrývá tajemství Mariiny osamocení v její neprobádatelné hloubce:

„Dcero, ty sis dobře uvědomila první Mariinu osamocení, totiž onu vnější, ale nepomyslela na onu vnitřní, daleko krutější, trpkou a drásající, ve které duše trpí agonii opuštěnosti. Mariino mučednictví po mém nanebevstoupení nebyla jen moje fyzická nepřítomnost. Ona procházela strašným očišťováním opuštěnosti podobné té, jakou jsem zakoušel na kříži, a můj věčný Otec její opuštěnost připojil k mojí a získávala tak hojně milosti.

Jako Spoluvykupitelka zakoušela Maria ve své nejčistší duši ozvěnu všech mých agonii, ponížení, urážek a trýznění, tíží hříšců světa, které vyvolaly krvácení jejího srdce, otřesnou bolest z opuštěnosti od Boha, která získává milosti.“ (DS 42, 281–282)

„Maria, neposkrvněná a čistá, nepotřebovala žádné pokání, ale přesto trpěla více než kterýkoliv tvor v utrpení nikoliv očišťujícím, nýbrž odčiňujícím, tak jak tomu bylo v mém utrpení: očišťující pro její děti. ... A kdy obdrželo Mariino srdce tyto milosti? Během utrpení v osamoc-

nosti, když byla opuštěná... nikoliv od lidí... nikoliv od fyzické přítomnosti, protože měla útěchu Eucharistie, díky které byla její víra tak silná a nejdokonalejší, ale pro opuštěnost duchovní, opuštěnost, při které se jí skrývala Trojice.

Většina duší nezná utrpení Marina srdce, které prožívala opuštěná od nebe během let po mém nanebevstoupení. To byly její zkoušky ohněm, bezděčné propasti bolesti, které byly tím krutější, čím více se předtím těšila z mé božské a lidské přítomnosti po tolik let ve společenství s Nejvyšší Trojicí od prvního okamžiku svého života. Maria trpěla více než všechny opuštěné duše, protože snášela odlesk mé opuštěnosti na kříži, jemuž, jak jsem ti řekl, není nic podobného a lidský jazyk ho ani není schop vyjádřit. Bylo to její mučednictví lásky, opuštěnosti, které ji zaplavovalo po mnoho let a bylo úkonem lásky k mému Otci, který měl v ní zalíbení a toužil vylít skrze ni duším oceány svých milostí.“ (DS 42, 284–287)

„V Mariině srdci stále zaznívala ozvěna mého vnitřního utrpení, které tísnilo mou duši od okamžiku vtělení a které jsem dal najevo v některých okamžicích v zahradě Getsemanské. Ačkoliv Maria během mého života znala a četla mé vnitřní bolesti a v ní se odrážela moje vnitřní muka, moje láska usilovala o to, aby je překryla a aby trpěla méně. Ale po mém nanebevstoupení ji tato utrpení zraňovala s celou intenzitou a hořkostí, zraňovala její nevinnou duši pro dobro jejích dětí až do konce světa.

Jak velkým dlužníkem Marie je lidstvo! A jak jsou tyto kruté bolesti neznámé, neuctívané a není zde pražádná vděčnost.“ (DS 42, 2890–2090)

(Dokončení v příštím čísle)

*Z knihy Concepción Cabrera de Armida: Itinerario spirituale, le grandi tappe a cura di Ignacio Navarro
Překlad -lš-*

Svatá Eucharistie jako střed a srdce svátostí (1)

EUCCHARISTIE A KNĚŽSTVÍ

Hluboké spojení mezi těmi dvěma svátostmi je nablední. Bez kněžství by nebylo Eucharistie. Eucharistie je tedy střed a srdce kněžství a současně hlavním důvodem úcty, jaké se kněžství těší mezi věřícími.

1. Nejsvětější a nejučinnější dílo kněze

a) Primice mladého kněze. Tak začíná jeho kněžské konání. Je obklopeno vším dostupným leskem a stává se jedním z vrcholů kněžského života.

b) Podobně začíná také kněz svůj všední den. Může mít opotřebovaný ornát, obyčejný laciný kalich, může být šedivé deštivé ráno, kostel skoro prázdný, přičemž těch několik věřících je ještě roztržitých; tyto mimořádné obyčejnosti nic neubírají svaté Oběti z její hloubky a moci. Mše svatá není nějaký podružný začátek, práh k vlastní činnosti kněze, nýbrž to největší, nejcennější a nejmocnější, co stojí na počátku všedního dne: obnovená a zpřítomněná Kristova oběť skrze kněžská ústa a ruce.

c) Velikost tohoto díla nepochází od lidí, nýbrž od samotného Krista. V podstatě je to jednání Krista, který si poslouží posvěcenými rukama.

d) Odmysli si všechno, co může kněze lidsky vyznamenávat: jeho pracovní síly jsou zlomeny, nemůže kázat, nemůže vyučovat, nemůže sloužit ve zpovědnici, nemůže navštěvovat nemocné. Pro pastorační je tedy „nula“. Ale zůstává mu ještě jedno: mše svatá. Víra nám říká, že stále ještě má v rukou nejmocnější zbraň proti světu a peklu a obdivuhodný prostředek spásy.

Nedaleko Bostonu roku 1929 o svátku Všech svatých přiváděl jeden nenápadný kněžský hrob do velkého pozdvižení statisíce

lidí. Byl to hrob zcela neznámého, zapomenutého mladého irského kněze, který předčasně zemřel na souchotiny. Vědělo se o něm jen to, že ho milovaly děti. Zemřel roku 1869 a jeho miláčky děti mu pořídily náhrobek, na kterém nahoře stál otevřený kalich. V něm se shromažďovala dešťová voda. Někteří lidé si mysleli, že je to nádoba na svěcenou vodu, a kropili se jí. Docházelo k obdivuhodným uzdravením. Hrob začal být obléhán. Nikdo toho kněze neznal, a všichni o něm mluvili. Symbol nevysychajícího kalicha, který každý kněz, i starý a nemohoucí, drží v rukou a obětuje.

2. Úcta ke kněžství stojí a padá s úctou k svaté Eucharistii

Ale platí i opak: kdo kněze nectí a nedbá a neváží si ho, nezachová si dlouho úctu k jeho největší moci a největšímu požehnání: k Eucharistii.

a) Sám Ježíš nás nikde nepotká tak zřetelně jako v knězi. Slova proměňování, jak je všem známo, říkají: Toto je moje tělo. To slovo „moje“, které kněz vyslovuje, nese sama osoba Ježíše Krista, který v tomto okamžiku z kněze působí.

b) Sen Josefa Egyptského ožívuje v každém novoknězi. Když Josef tento sen vyprávěl (o slunci, měsíci a hvězdách, které se před ním skláněly), i Jákob pocítil nevoli ke svému milovanému synu. Ale když byl Josef místokrálem v Egyptě, sen se naplnil: otec, matka i bratři se před ním skláněli. Tak také otec, matka, starosta a učitel a všichni kamarádi (pokud jsou věřící) poklekají před mladým knězem, který má zcela obyčejný původ, je to syn řemeslníka či železničáře atd.

c) Hloubka víry svatého Otce Františka je pro nás zářivým příkladem, jak hluboce souvisí Eu-

Rozhodla Kristova přítomnost v Eucharistii

Diecéze Anchorage na Aljašce přijala o letošních Velikonocích do církve 83 konvertitů. Jeden z nich je poloindián, jeden bývalý mormon a jedna svědkyně Jehovova.

Nicholas Myhre má ateistickou matku Lakota Sioux, která odmítá veškeré organizované náboženství a učila svého syna, že katolická církev nutila domorodce násilím k obrácení. Pak však jeho otec, který přijal katolický křest, onemocněl rakovinou a prosil svého syna, aby mu umožnil zúčastnit se mše svaté. Při první účasti na mši se cítil nesvůj. Neměl nepřátelský vztah k církvi, ale prostě tam nemohl vydržet. To se zcela změnilo při druhé návštěvě. „Najednou jsem pocítil, že zde je to pravé místo, a chtěl jsem vědět, co tu můj otec dělá.“ Začal hledat, číst a modlit se. Četl knihy, které hájí katolickou církev, a zajímal se i o církevní dějiny. Neuhnul ani před otázkami, jako je očištec a mariánská úcta. „Co mě nakonec přitáhlo k víře, byla přítomnost Krista v Eucharistii,“ řekl. Aby udělal tento skok, musel objevit, že základ víry je v tradici. „To mi pomohlo pochopit katolickou církev a původ její autority.“ Myhre pak absolvoval přípravný kurz, dal se pokřtít spolu s manželkou a nejmladší dcerou.

Jason Yonk pochází z mormonské rodiny, která zastává protikatolické postoje. Když se začal zabývat myšlenkami o pekle, dala mu matka mormonskou svatou knihu, ale ta mu neposkytla potřebnou odpověď. Pak vzal do rukou Bibli a hledal původ křesťanství. Jeho manželka je katolička ze zbožné rodiny a byla překvapena, když jí řekl, že by chtěl být katolíkem. Prošel náboženskou přípravou. Při jeho křtu přijala manželka svátost biřmování. Nyní pomýšlí Yonk na to, že svůj důchod prožije jako jáhen.

Vanessa kvůli napětí v rodině nechtěla, aby bylo zveřejněno její přijetí: V jejich rodině se mluvilo o katolické církvi velmi urážlivě jako o babylonské nevěstce. Zapůsobilo na ni, jak při „misijních návštěvách“ katolíci odpovídali: „Ne, děkujeme, jsme katolíci.“ „Procházela jsem fází, kdy jsem již věděla, že řeči o katolické církvi jsou zmýlené, ale nemohla jsem se zbavit určité citové zábrany.“ Ve dvaceti letech opustila Svědky a deset let intenzivně hledala Boha. Mnoho četla, navštěvovala kostely přátel a modlila se. Rozešla se s vlastní „rodinou“ a navázala opatrně kontakt s rodiči, kteří byli vyloučeni ze Svědků i z „rodiny“, a přijala katolický křest. *Kath-net*

charistie a kněžství. Světec totiž říká ve své závěti: „Pán mi dal tak silnou víru v kněze... pro jejich posvěcení, že bych se na ně obracel, i kdyby mě pronásledovali..., ani jejich hříchům nechci věnovat pozornost..., protože zde na této zemi vidím jen jeho nejsvětější Tělo a nejsvětější Krev, kterou oni přijímají a rozdělují druhým.“

d) Kněz může často zažít, že ho zdraví lidé, které nezná, a to na místech, kde by žádný pozdrav nečekal. Je to projev úcty ke svaté oběti, kterou prozrazuje jeho šat očím věřících.

e) Existuje větší dílo lásky než modlitba a oběť za kněze, za kněžský dorost a za ochranu

pro ohrožené kněze? Modlitba za opuštěná kněžská místa. To všechno je služba eucharistickému Spasiteli a všechny tyto modlitby a oběti nacházejí svou korunu v samotné svaté Eucharistii: ve mši svaté, svatém přijímání, adoraci a smíru před svatostánkem.

f) Druhá strana mince jen potvrzuje tento obraz: totiž nenávisť nevěřícího světa vůči kněžství! „Jestliže mne nenáviděli, i vás budou nenávidět!“ říká Ježíš. S kněžstvím by chtěli uhasit věčné světlo. Tu a tam se jim to již podařilo. Ale Ježíš říká: „Já jsem s vámi.“

(Pokračování)
Překlad -Iš-

V posledních letech slyšíme hovořit o mnoha různých krizích. Zdá se, jako by vše bylo v krizi: věřící, klérus, biskupové; mluví se o krizi morálky, o krizi liturgie, o krizi církve. Ve skutečnosti se jedná o jedinou krizi, která má své různé tváře. Při všech pozitivních jevech, které není možno přehlížet, abychom nemalovali nějaký falešný obraz, chceme-li zůstat realisty a nic nebudeme přikrašlovat, zůstane před námi nicméně obraz v barvách spíše chmurných.

Jaká je to krize, která se ve všech krizích projevuje? Je to krize víry, a ta je ze všech nejtěžší. Krize živé víry ochromuje každou iniciativu, která by měla ukázat východisko a která má logické a neodvratné důsledky. Chybí a nedostatečná víra neumožňuje uskutečnit účinná opatření. Je to jako bludný kruh.

Jít k podstatě a přičinám

Není to lehké, ale ani ne nemožné. Je třeba se jen podívat na samu podstatu. Z krize víry můžeme vybědnout, jen když obrátíme svůj pohled ke Kristu a vrátíme se k věčným pravdám, jejichž přehlížení ony krize navodilo. Pokusme se metodicky přemýšlet jakoby zpětně, až dojdeme k tomu bodu, který nám může odhalit, kde začalo ono špatné smýšlení. Všechny krize mají své společné východisko a to se týká samého středu katolické víry, totiž víry v Nejsvětější Eucharistii. Zdá se, že zde se sbíhají všechna vlákna a příčiny všech krizí. A není se čemu divit. Všechny pravdy teologie vycházejí z christologie a z teologie Kříže. Kdo dojde k špatným náhledům právě na tomto poli, ve kterém spočívá jádro katolické teologie, musí počítat s těžkými důsledky a následky.

Vždyť právě v tomto bodě nacházíme vysvětlení, co je to Církev, co je svěcení kněžstva, co je to liturgie a zvláště mše svatá, jaký je Boží obraz, co je to ospravedlnění a jaké jsou morál-

Je to krize víry

ní hranice člověka. Neboť všechno, co stojí proti božskému řádu a pravdě, je důvodem smrti Božího Syna na kříži a ta je jediným základem našeho vykoupení. V Eucharistii je uchovávána a zajištěna trvalá přítomnost Boží oběti, která nás vykupuje, i když jsme se proti ní provinili.

Podle našeho chování vůči pravdivé a skutečně přítomnému Pánu Ježíši Kristu, který pod svátostnou způsobou mezi námi přebývá se svým Tělem a Krví, lidstvím a božstvím, duší i tělem a trvale obnovuje svou oběť, se rozhoduje o zbytku naší

víry, o našem pojetí Boha a Církve. Protože oběť na kříži je základem sebezjevení a vtělení Boha a oběť na oltáři je s ní totožná, závisí od způsobu, jak chápeme Eucharistii, také naše pojetí Boha. A protože Církev by bez Ježíšovy oběti neexistovala, závisí také pojetí Církve na pojetí Eucharistie a stejně tak pojetí Eucharistie na pojetí Církve.

Chceme-li tedy překonat krizi Církve s jejími mnoha tvářemi, velmi se mýlíme, když chceme jen měnit její struktury. Stejně tak pomýlená je představa, že je třeba změnit podmínky přístupu k církevním úřadům nebo reorganizovat farnosti a diecéze.

Nic tak nepoškozuje nová povolání jako redukování kněžského úřadu na praktické aspekty a světské manažerské metody. Nové pastorační techniky a struktury jsou jen kosmetické úpravy, které na chvíli zakrývají tvář, ale nemění její podstatu. Redukovat kněžství na pouhou praktickou funkcionalitu znamená do budoucna, že bude ještě méně těch, kteří jsou ochotni říct na Pánovo volání: Zde jsem!

Co nám pomůže přesouvat kněžské úkoly na laiky, použít

kněze jen tam, kde je to nezbytně nutné? Snad že budeme mít pocit, je lepší mít laiky než kněze?

Tato „praktická“ cesta může být svůdná, ale je zrádná. Nejpodstatnější je otázka po jádru teologické pravdy: Co je to Eucharistie? A z toho vyplyne další otázka: Co je to Církev? Jaká je vůle Boží? K čemu je liturgie? Kým je to kněz? Máme-li správné a pravdě odpovídající pojetí, co je to Eucharistie, můžeme odpovědět po pravdě na všechny další otázky a vyvodit praktické důsledky.

V centru všeho je Ježíš Kristus, tedy Eucharistie

Chceme-li překonat konstатовané krizové symptomy, musíme vyjít z nápravy omylů víry, to znamená vycházet z Krista a z Eucharistie. I když se to někomu může zdát jakoby vzdálené, návrat k správnému chápání Eucharistie je jediný východní bod, odkud můžeme překonávat krizi. Kde tedy začít?

Klíčovým úkolem je znovu obnovit víru v reálnou přítomnost v Eucharistii. A to na všech úrovních a všemi prostředky. Pro každého katolíka se musí stát opět zcela samozřejmé, že Hostie je skutečně sám Ježíš Kristus!

Toto přesvědčení rozváže samo od sebe mnoho uzlů. Ten, kdo z přesvědčení a upřímného srdce může vyznávat božskou přítomnost v eucharistických způsobách chleba a vína, kdo může vyznávat: ano, to JE Tělo a Krev mého Pána, ten se tím ještě nestane svatým. Ale jeho hluboké přesvědčení je základem k tomu, aby toto přesvědčení proměnil ve skutky. Z Eucharistie se odvíjejí důsledky, které sahají do nejrůznějších oblastí: do farností, jak vykonávají liturgii, do každodenního chování věřících v rodině až po jednání těch, kdo mají odpovědnost v diecézi. Kdo vychází z pravdy o Eucharistii, ten jedná a rozhoduje zcela jinak, protože ví, že stojí zvláštním způsobem stále Bohu tváří v tvář.

SATAN EXISTUJE A ŠKODÍ

Biskup John J. Paprocki nařídil ve své diecézi s okamžitou platností, aby na konci každé mše svaté po závěrečném modlitbě byla zařazena ještě modlitba k svatému Michaelu archandělovi proti Satanovi. „Musíme uznat, že Satan skutečně existuje a dělá všechno, co je v jeho moci, aby nás odvrátil od věčného cíle, věčného života s Kristem v jeho království. Jedním z nejlepších triků jeho svádění je víra, že neexistuje. To, že nevěříme v Satana a jeho moc, nás činí neschopnými mu odporovat. Proto je dobré vzpomenout si na modlitbu k svatému archandělu. Musíme myslet na to, že pokaždé, když se ji modlíme, porážíme naše největší zlo a jeho duchy.“

Modlitba pochází od Lva XIII., který ji napsal v latinském jazyce a nařídil její používání. Dělo se tak pravidelně až do roku 1965. Překlad latinského originálu zní: „Svatý Michael, archanděli, braň nás v boji, proti zlobě a úkladům ďábla buď nám ochranou. Ať ho Bůh zkrátí, naléhavě prosíme! A ty, kniže vojska nebeského, uvrhni Satana a jiné zlé duchy, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.“

Kath-net

Ten, kdo smýšlí skutečně „eucharisticky“, pro toho není Bůh nějaká budoucí nebo vzdálená realita, nýbrž Bůh je pro něho zcela konkrétní a uchopitelný. Před svatostánkem, před monstancí rozmlouváme s Bohem jinak než někde v lese nebo na horách. Před Nejsvětější Svátostí je Boží přítomnost konkrétnější – Bůh a Člověk přítomný se svým tělem a duší v nás vyvolává potřebu vnímat tyto pravdy bezprostředněji a niterněji. Z toho důvodu také není lhostejné, zda se modlíme k Bohu v krásném, vyzdobeném nebo ve vyprázdněném a ubohém prostoru.

Bůh nám dal Církev viditelnou, s fyzickým kněžstvím a reálnou obětí, aby vyšel vstříc naší přirozenosti a naší duchovní křehkosti, abychom z vnějšího lépe poznávali, co je božská pravda. Nikoli Bůh potřebuje to vnější, to přirozené, kulturní a kultovní, nýbrž je to pro člověka, aby lépe chápal a poznával, co přináší spásu, a mohl k tomu dospět.

Co je tedy třeba udělat?

Zopakujme si znovu, co je podstatné: středem naší víry je oběť na kříži, která trvá ve svaté Eucharistii a kterou Kristus skrze kněze fyzicky zpřítomňuje, protože to je lidskému vnímání a chápání přiměřený způsob. A z tohoto klíčového bodu se musí odvíjet všechno, čím chceme překonat krizi. Chceme-li neviditelné myšlení opět soustředit na Krista, musíme soustředit viditelně naše myšlení, jednání a naši liturgii na jediný Střed – Krista. Je-li Kristus a jeho Oběť, tedy také Nejsvětější Eucharistie skutečným středem víry, ze kterého žije Církev a ze kterého se sytí, musí to být také názorně a zjevně viditelné a vnímatelné.

Z toho důvodu se musí Nejsvětější Svátost vrátit jednoznačně do středu pro všechny viditelného. Jen tak můžeme podpořit přesvědčení víry v reálnou přítomnost, které je předpokladem pro obnovu Církve.

Prakticky to znamená toto: Svatostánek nepatří někam stranou, nýbrž musí být nápadným a viditelným středem chrámu, nejlépe na hlavním oltáři! Musí být optickým centrem, náležitě vyzdobeným, aby bylo jasné: ZDE PŘEBÝVÁ SPASITEL, zde je skutečně i tělesně přítomen, proto je zde tato výzdoba a květy, proto je zde klekátko, proto je zde vyvýšený oltář. Odsuneme-li svatostánek někam stranou, pak to vypovídá něco o našem přesvědčení víry: kde je stranou eucharistický Kristus, tam je stranou i myšlení na něho.

Také je nanejvýš nutné viditelně vyjádřit a zdůraznit tuto úctu ve způsobu, jakým se podává svaté přijímání, aby bylo zcela jasné, jaký je rozdíl mezi božskou posilou a obyčejným pokrmem. Konkrétně to znamená přijímání do úst a nejlépe na kolenou. Náš milovaný Svätý otec nám dává tak názorný a výrazný příklad, když sám podává jen do úst klečícím věřícím a vybízí kněze při papežských mších, aby také podávali do úst. Směřuje-li tendence opět k tomuto způsobu přijímání Těla Páně, bude se jistě opět obnovovat správné pojetí Eucharistie. Nedá se totiž očekávat, že trvale zůstane správné pojetí úcty, pokud se způsob přijímání přizpůsobuje světskému chování.

Kardinál Ratzinger řekl jednou, že pokud chceme znovu objevit víru, musíme začít tím, že se budeme chovat tak, jak bychom se měli chovat, kdybychom opravdu věřili. Snad bychom to měli aplikovat i pokud jde o úctu k Eucharistii a obnovit takový způsob přijímání, který staví do popředí christocentrické myšlení. Kdo je opravdu přesvědčen o skutečné, reálné přítomnosti Ježíše v Eucharistii, ten by vůbec neměl mít potíže s tím sklonit kolena před svým Bohem, tak jak to dělali v Ježíšově době ti, kteří vyznávali, že je Mesiáš.

Kath-net 6. května 2011
Překlad -lš-

Před oltářem Miluji tě, jako mne miloval Otec

Můj milovaný Ježíši, díky, Pane, za tuto lásku a vyvolení, které i přesto, že křížuje, naplňuje duši nebeskými dobry.

Ale abys zasloužila takové štěstí, moje dcero, musíš se nechat vést podle Božích přání i podle lidských přání s láskou a pro lásku, příjemně..., trpělivě, vldně, s takovým zápalem, který všechno rozpustí a stráví..., s takovou vůlí, která nade vším zvítězí a je povznesená nad všechny stvořené věci a vede život zcela nadpřirozený a božský.

A jestliže Já tě miluji, jako můj Otec mě miloval, ty ho musíš milovat, jako Já ho miluji, s onou láskou, která všechno pozvedá, očisťuje a posvěcuje.

Můj Ježíši, můj Ježíši mé duše, miluj mě tedy, jako Tě miloval Tvůj Otec, tím, že mě ukřížuješ za druhé; jak obdivuhodné poslání! Trpět za přátele i nepřátele, aniž to vědí, obětovat se a umírat uprostřed bolestí, a přitom nevědět ani proč, ani pro koho... kupovat milosti, ó Pane, za tuto jedinou minci, která má kurz pro nebe, pro tisíce a tisíce duší, které poznám až na věčnosti.

Toto všechno se uskuteční, jestliže se sjednotím s Tebou, protože jakou cenu mohou mít mé oběti bez Tebe?

Jak si budu moci být jista svou cestou, jestliže se vzdám do Tebe a od Kříže? Protože Kříž je stejná stopa, Ježíši mé duše, pak jestliže ji budu sledovat, nebude dlouho trvat a potkám Tě: již vím, kdybych

Tě někdy ztratila a nevěděla, jakou stezkou mám jít, řekne mi srdce „tudy šel Ježíš“ a nakonec Tě najdu.

Táhni mě, Ježíši, za sebou a nevzdaluj nikdy z mé duše ani své oči, ani svůj Kříž.

Tak to s Tebou udělal Tvůj věčný Otec: díval se na Tebe a křížoval Tě. Udělej tedy se mnou totéž, Nebe mé duše: dívej se na mě pohledem, který utváří vyvolené a svaté, abych obohacena silou Tvých pohledů se nechala ukřížovat, a budu šťastná!

Chci Tě následovat, i když budu rozdrásaná od trní. Chci Tě následovat a chci být ukřížována spolu s Tebou.

Zde jsou mé nohy a mé ruce, moje tělo, moje srdce: přijmi je Pane, přijmi je, za koho chceš.

Zříkám se sama sebe, obětuji své schopnosti, smysly, vůli podle Tvých přání. Zříkám se také, můj Milovaný, své duše a samotných plodů, které bych mohla získat svými modlitbami, přijímáními, pokáním, mšemi, utrpením, bolestmi, a odevzdávám všechno až do smrti skrze ruce Panny Marie Tvému milovanému Otci, aby s tím naložil, jak bude chtít, protože mi postačí ke spokojenosti jeho zalíbení.

Proto, Pane, jestliže mě chceš milovat, jako Tě miloval Tvůj milující Otec, když Tě obětoval z lásky, dej, abych i já Ho milovala, jako Tys Ho miloval a těšil se z toho, že plníš jeho vůli. Amen.

Conchita Armida:
Před oltářem. Adorace č. 80
Překlad -lš-

Matko Boží, tvá duše byla ponořena do moře hořkosti, shlédni na své dítě a nauč mě trpět a v utrpení milovat. Posilni mou duši, ať ji nezlomí bolest. Matko milosti, nauč mě žít s Bohem.

Modlitba sv. Faustyny Kowalské

Sv. Jan Nepomuk Neumann

V tomto roce oslavují Prachatice dvousté výročí narození svého rodáka, redemptoristy, misionáře a biskupa Jana Nepomuka Neumanna. Tyto oslavy vyvrcholí 18. června národní poutí, při které bude hlavním celebrantem papežský legát filadelfský arcibiskup kardinál Justin Rigali.

Neumannovo dětství a studium

Jeho otec pocházel z Oberburgu v Bavorsku. Přistěhoval se do Prachatic a založil si zde výrobu punčoch. Oženil s Anežkou Lebischovou. Narodilo se jim šest dětí, z nichž Jan byl třetí. Kromě něho se později i jeho sestra a bratr rozhodli pro řeholní život.

Otec i matka byli hluboce zbožní katolíci a vedli své děti k přesvědčenému a praktickému životu podle víry. Matka denně chodila na mši svatou a vedla Jana od malička k nábo-

Jan Neumann jako malý chlapec

ženským povinnostem. Chlapec však necítil povolání ke kněžství. Teprve když se jako školák účastnil lekcí latiny, které dával žákům katecheta, vzrostl

v něm zájem o studium. Na svátek Všech svatých odešel spolu se dvaceti spolužáky do Českých Budějovic do gymnázia piaristů. Po maturitě prožil těžkou krizí víry, ale nakonec v něm zvítězilo rozhodnutí věnovat svůj život Bohu a jeho službě. Ačkoliv kněžský seminář byl přeplněný, byl přijat i bez cizího doporučení. Nyní se před ním otevřela jeho cesta.

V letech 1832–1833 se společně se svým spolužákem Vojtěchem Schmidtem seznámil s vídeňskou nadací Leopoldinum, která podporovala misijní činnost v Americe mezi německými

Sv. Jan Nepomuk Neumann

mi přistěhovalci. Tato myšlenka oba bohoslovce lákala, takže se nakonec rozhodli, že odjedou na misie. V té době se budějovický dómský farář Hermann Dichtl dověděl, že se hledají mladí bohoslovci, které by ochotně přijaly americké diecéze. Dichtl znal plány obou přátel a byl rád, že má první misionáře pro Ameriku. Ukázalo se však, že nejsou prostředky na cestu pro oba, a tak Schmidt zůstal nakonec doma.

Odjezd za moře

Dne 8. února 1836 se Jan rozloučil se svým rodným domem. Neměl však sílu rozloučit se osobně s rodiči. Proto odešel z domu časně ráno a zanechal po sobě dopis na rozloučenou, ve kterém prosil o pochopení a požehnání. Cesta vedla z Budějovic přes Linec, Mnichov, Štrasburk a Paříž do Le Havru. Tato cesta mladého vystěhovalce byla však od začátku poznamenána zklamáním, překážkami a nouzí. Již v Mnichově se dověděl, že Filadelfie, jeho cíl, německé kněze nepřijímá. Ve Štrasburku mu tuto zprávu potvrdili. Nezbylo mu než se pokusit o přijetí v New Yorku. Vyhladovělý a prozmrzlý čekal v Le Havru tři týdny na loď Evropa, až vypluje do Ameriky. Cesta trvala čtyřicet dní. Loď zakotvila v New Yorku na svátek Božího Těla.

Instrukce *Universae Ecclesiae*

Svatý stolec zdůrazňuje vstřícnost k těm, kdo dávají přednost liturgii ve starém ritu.

Papežská komise *Ecclesia Dei* vydala provádní instrukci k aplikaci apoštolského listu motu proprio *Summorum Pontificum* ze dne 7. ervence 2007 (v platnosti od 14. září 2007). Benedikt XVI. tehdy zdůraznil, že mezi starou a novou edicí římského misálu není žádný rozpor a že to, co bylo posvátné pro generace našich předků, zůstává posvátné a velké také pro nás a nemůže být náhle považováno za zakázané, nebo dokonce škodlivé (List biskupům, AAS 99, 2007).

Nová instrukce, nazvaná podle prvních slov *Universae Ecclesiae* a datovaná 30. dubna 2011 na svátek sv. Pia V., zdůrazňuje, že motu proprio *Summorum Pontificum* je výrazem papežského magisteria a jeho úkolem je regulovat a řídit posvátnou liturgii v celé církvi, jak zakotvuje kanonické právo (CIC, kán. 838, § 2).

Norma instrukce specifikuje, že skupiny věřících, kteří se scházejí na určitém místě k slavení liturgie podle starého obřadu, mají být považovány za stabilní skupiny a nemusí pocházet z jediné farnosti nebo diecéze. Tyto skupiny nesmí zpochybňovat platnost současné liturgické praxe. Ke mši ve starém obřadu bez účasti lidu nepotřebují kněží a řeholníci žádná povolení ordinářů ani představených. Podle instrukce

smějí skupiny věřících preferující starou liturgii slavit podle mimořádné formy také velikonoční triduum. Kněží a ordináři jsou vybízeni, aby vyšli těmto skupinám vstříc, i za cenu toho, že v jednom kostele budou velikonoční obřady slaveny dvakrát. Těmto věřícím mají vycházet vstříc také správci kostelů a poutních míst při jejich příležitostných návštěvách. Misál z roku 1962 bude obohacen o nové svátky a preface.

Pokud jde o přípravu kněží, instrukce žádá ordináře, aby nabídli kléru možnost získat adekvátní vzdělání ke slavení starého ritu. V souvislosti s tím se zdůrazňuje potřeba studia latinského jazyka v seminářích, a pokud to pastorační potřeby vyžadují, také možnost výuky mimořádné formy ritu.

Podle zahraničních pramenů
-Iš-

Jan Pavel II. a Maria

Mise Jana Pavla II. měla šířit, kterou není možno uzavřít do jediné kvalifikace nebo přívlastku. Bez váhání však je možno Wojtyłův pontifikát nazvat „mariánský“.

Každý pontifikát je mariánský, protože každý papež je ozvěnou toho, co nám evangelium říká o Marii. Ale u Jana Pavla II. vystupuje do popředí ona totalita, zvláštní vnímavost k mariánskému charakteru jeho mise. Jeho heslo biskupské i papežské je pravou legitimací jeho mariánské identity: M v modrém poli doplněné zvoláním syna k Matce: Totus tuus!

To je krásné jak lidsky, tak křesťansky. Když zkoumáme kroky a gesta, rozjímáme o projevech a dokumentech Jana Pavla II., pozorujeme, že jeho láska k Marii se stala pramenem jeho inspirace a poznamenala jeho cestu v následování Ježíše. Na počátku své papežské služby řekl: *Papež touží zasvětit církev zvláštním způsobem té, která uskutečnila úžasné a naproste vítězství dobra nad zlem, lásky nad nenávistí, milosti nad hříchem, té, která je počátkem lepšího světa - Neposkvrněné.*

Zasvětil sám sebe jako služebník služebníků i všechny ty, jimž sloužil. Svěřit všeobecnou církev i všechny partikulární církve Marii bylo konstantou „mariánského“ stylu jeho pontifikátu. A tak se stává jasné, že po atentátu 13. května 1981 jde poděkovat do Fatimy a odevzdat Marii projektily, které ho měly usmrtit, ale nepodařilo se jim to, protože nebe rozhodlo jinak. Jeho trvalé putování k mariánským svatyním se stalo samozřejmým. Jasným bylo jeho gesto: papež s růžencem v ruce, aby se cítil bezpečný u své Matky.

*Kardinál Angelo Comastri
Voce di Fatima
Překlad -lš-*

ci požehnaného působení biskupa Neumanna.

Pobyt v Evropě

V říjnu 1854 navštívil znovu Evropu a v únoru 1855 viděl naposled rodnou Šumavu. V březnu 1855 se vrátil na své americké působiště. Oblast, kterou spravoval jako pastýř, měřila 450 000 km². Dnes je na tomto území 21 diecézí. Jeho horlivost a neúnavná práce brzy vyčerpaly jeho tělesné síly. Neměl ještě ani 49 roků, když se v předvečer svátku Zjevení Páně na cestě zhroutil a zemřel.

Svatořečení

„Biskup Neumann je světec!“ ozývalo se stále hlasitěji po jeho smrti nejen v Americe, ale i v jeho vlasti. K žadatelům o jeho blahořečení patřil i rakouský císař František Josef I. Roku 1895 nařídil Lev XIII. zahájit proces blahořečení. Roku 1921 potvrdil Benedikt XV. hrdinský stupeň jeho ctností. Konečně 13. října 1963 prohlásil Neumanna Pavel VI. blahoslaveným; do seznamu světců ho zapsal 19. června 1977 a vyhověl tak žádostem, které se ozývaly již po jeho smrti.

V roce 1980 zbudovali bratři František a Leopold Hafnerovi v hranicích u Trístoličnicku kapli ke cti šumavského světce z Prachatic.

*Pramen: http://regiowiki.pnp.de/index.php/Johann_Neumann_Neumann
Překlad -lš-*

Pohled na malebnou kapli u Trístoličnicku na Šumavě, která je zasvěcena prachatickému rodákovi sv. Janu Nepomuku Neumannovi

Staříčský biskup Dubois přijal mladého Šumavana s velkou radostí a již 25. června mu udělil kněžské svěcení. Dva dni po primici odjížděl Jan na své první působiště u Niagarských vodopádů. Čtyři roky vykonával kněžskou službu v oblasti Rochester, Williamsville, Buffalo a North Bush mezi německými, francouzskými a irskými přistěhovalci. Své pastorační cesty za nemocnými, umírajícími, za sňatky a křty a výukou náboženství u dětí konal pěšky nebo na koni. Často cestoval mnoho mil ve vánici nebo pod žhoucím sluncem, v blátě a kalužích ve dne i v noci. V třetím roce činnosti došly Neumannovi síly. Zhroutil se a těžce onemocněl.

Biskupský úřad

Roku 1840 vstoupil Neumann v Pittsburghu k redemptoristům. Byl prvním novicem řádu na americkém území. Po čtyřech letech ho jmenovali rektorem řádu v Pittsburghu a v roce 1848 se stal prvním hlavním představeným severoamerické provincie. Papež Pius IX. jmenoval 1. února 1852 svého věrného služebníka biskupem ve Filadelfii. Na Smrtnou neděli přijal berlu a biskupský prsten. Jeho jmenováním byla vyslyšena naléhavá prosba německých katolických přistěhovalců o německého biskupa. Tato diecéze

je dodnes ve Státech nejvýznamnější. V době biskupa Neumanna měla 300 000 katolíků. Když přišel, byly zde dvě farní školy. Když zemřel, bylo jich více než

Sv. Jan Nepomuk Neumann

sto. Inicioval stavbu 80 kostelů, k tomu jedné katedrály a prvního kostela pro italské katolíky v USA. Jsou to živá místa křesťanského života a kamenní svěd-

Sv. Jan Nepomuk Neumann je pohřben v kryptě národní svatyně ve Filadelfii, kde jako biskup působil

Sedmé přikázání Desatera

NEPOKRADEŠ!

Toto přikázání požaduje správný postoj k „moje“ a k „tvoje“. Abychom si ujasnili obsah: Nejdřív budeme hovořit o vlastnictví, pak o penězích a nakonec o praktických otázkách.

I. Základní principy týkající se vlastnictví

Jak jsou rozděleny pozemské statky? – Jaká je ideální forma vlastnictví?

1. Jak dalece je možno považovat člověka za vlastníka?

Bůh, stvořitel celého vesmíru, je vlastníkem všech hor, zemí a moří, protože všechno stvořil. Z toho plyne, že žádný člověk ani žádný stát nemůže být absolutním a neomezeným vlastníkem žádné věci. Země a všechna její dobra a statky jsou dány člověku **jen za toho předpokladu**, že je bude používat a spravovat podle Boží vůle.

2. Jak je vlastnictví rozděleno?

Velkým problémem je a zůstává spravedlivé rozdělení všech statků. O co je třeba usilovat a čeho je třeba se vystríhat?

Je třeba usilovat o takové usměrnění vlastnictví, aby pokud možno každý člověk měl zajištěné důstojné životní podmínky. Každý by měl vlastnit na zemi nejméně tolik, aby se svěřeným majetkem byl schopen žít. Zde se vyskytují různé extrémy podle národů a zemí:

a) popírání soukromého vlastnictví;

b) obsazení země a jejích statků jen několika málo lidmi; soustředění veškerého majetku v tak málo rukách, že to působí proti veřejnému blahu, stejně jako rozdělení majetku na tak malé díly, že z toho v podstatě nikdo nic nemá.

c) Opakované pokusy převést všechny majetek do vlastnictví státu.

Všechny tyto formy je třeba odmítnout a pokud možno jim zabránit.

3. Jaká je ideální forma vlastnictví?

Nejdeálnější řešením zůstává soukromé vlastnictví. Je nesporné, že právo na soukromé vlastnictví je založeno v povaze člověka a ve vůli Stvořitele; teprve vyhlídka, že je možno získat soukromé vlastnictví, dává jednotlivým lidem možnost plně rozvinout a svobodně uplatnit všechny své schopnosti – píli, šetrnost, osobní nadání. Pokrok a kultura jsou bez soukromého vlastnictví nemožné.

II. Slovo o penězích

Dějiny peněz – moc peněz – správné použití peněz

1. Dějiny peněz jako prostředku nákupu a placení

Abychom správně pochopili, co jsou peníze, je třeba poukázat na různé formy hospodářské směny:

a) Původní formou hospodaření byla **výměna zboží**. Lidé vyměňovali potřebné a žádoucí statky za hovězí dobytek, ovce, koně, nářadí, zbraně, kožešiny, výrobky a produkty zemědělství, sušené ryby, zlatá zrna apod. Peníze původně nebyly.

b) Protože taková směna byla v mnoha případech velmi zdoluhavá a nepohodlná, upřednostňovaly se nejdříve různé směnné předměty, které bylo možno snadněji podržet, dělit, byly trvalé a převážně oblíbené a vyhledávané. Tak se začaly razit mince. Prvním, kdo dal razit mince z kovu, byl král Dareios I. (500 let před Kr.). Odtud je převzali Římané a Řekové a vytvořili systém mincí jako státem uznávaného platidla.

c) Obecně existoval výměnný obchod a peněžní hospodářství vedle sebe. Za peníze bylo možno koupit všechno, ale k životu potřebné věci bylo možno obdržet také bez peněz. Tak tomu bylo v době svatého Františka z Assisi.

Dnes jsou peníze jediným státem uznávaným prostředkem směny a placení.

2. Moc peněz

Peníze mají v dnešní společnosti větší význam než dříve. „Peníze hýbou světem“: skrze pobídku, která je dobrá a správná, ale také skrze pobídku, která je politováníhodná.

a) Pobídka, která je dobrá a správná:

Člověk se cítí podněcován vydělávat peníze, aby mohl žít, aby mohl řešit vlastní starosti, aby mohl zlepšit svou existenci.

Velké majetky umožňují, že je možno zahájit i pionýrská a riskantní díla a práce.

Vysoké majetky podněcují také k vojenskému využití, což je chvályhodné, pokud jde o obranu zemí.

b) Chtivost peněz je politováníhodná:

Kdo dychtí po penězích, upadá do hříchu. Kvůli penězům již mnozí ztroskotali, slepě se zřítíli do záhuby. (Sir 31,5–6)

3. Správné používání peněz

Žít uprostřed světa podle evangelia, i pokud se týká peněz, není lehké: jako křesťané máme být nikoliv z tohoto světa, tedy nesmíme propadat chamtivosti po penězích – ale také nesmíme zapomínat, že žijeme ve světě; a podle Boží vůle máme usilovat i ve světě o takové společné dobro, které by bez peněz nebylo možné.

Platí zde tyto zásady:

a) Při úsilí o časné statky a jejich používání vyvarovat se každého hříchu.

b) Používat věci tohoto světa v bázi Boží.

c) Osvědčovat se jako správní křesťané tím, že platíme to, co dlužíme, za zboží platíme přiměřenou cenu a za provedenou práci přijímáme a platíme přiměřenou mzdu.

d) Dbáme na šetrnost.

e) Poskytujeme bližním pomoc ze svého majetku s vědomím, že Bůh rozděluje pozemská dobra a soukromé vlastnictví nejen k osobnímu prospěchu, nýbrž také k správnému spravování a pokrytí sociálních potřeb.

f) Můžeme pečovat o současné a i budoucí potřeby v moudré prozíravosti, ale musíme se snažit vysvobodit naše srdce od svázanosti s věcmi tohoto světa.

g) Při zachování spravedlnosti a lásky včas učinit závěť.

III. Praktické otázky

1. Jakým způsobem je možno spravedlivě získat majetek?

Skrze: práci – koupi – darování – dědictví

2. Jak máme nakládat s tím, co nám náleží?

S vědomím, že budeme muset Bohu skládat účty z používání svěřeného majetku, musíme ho rozvážně spravovat: být přitom šetrní, pečliví a vynakládat ho podle Boží vůle (máme otevřené oči pro nouzi bližních a potřeby společnosti).

Láska k bližním vyžaduje, abychom také dbali na majetek druhých a neprovinili se proti němu.

3. Jak máme dbát o cizí majetek?

Ze zásady: „Co nechceš, aby druhí činili tobě, ani ty jim nedělej“, vyplývají tyto důsledky:

Ministerstvo zdravotnictví opět vnucuje rozšíření potratů

a) Kdo spravuje nebo používá cizí věc, měl by s ní zacházet tak, jak by zacházel se svou vlastní.

b) Vypůjčené věci vracet a přesně platit dluhy.

c) Nalezenou věc pokud možno vrátit původnímu majiteli.

4. Proti majetku bližního se prohřešuje:

a) kdo si nespravedlivým způsobem přivlastňuje cizí věc (krádeží, loupeží, nátlakem, podvodem);

b) kdo dělá lehkomyšlně dluhy, které pravděpodobně nebude schopen včas zaplatit;

c) kdo zadržuje zaslouženou mzdu; kdo přijímá, prodává nebo skrývá ukradenou věc;

d) kdo používá špatné míry a váhy, odvádí špatnou práci a prodává špatné zboží;

e) kdo si účtuje více, než vykonal nebo dodal;

f) kdo zneužívá cizí nouzi ve svůj prospěch;

g) kdo vlastní vinou poškodí cizí majetek nebo ho nechá zkazit;

h) kdo poškodil vlastní vinou bližního nebo jeho majetek, musí škodu, jak jen může, nahradit;

i) není-li původní majitel k nalezení, pak je třeba danou věc použít k dobrým účelům;

j) mírněji se posuzuje škoda nebo neoprávněné přivlastnění, pokud někdo takto jednal v krajní nouzi.

5. Sedmé přikázání chrání nejen majetek jednotlivce, ale také společný majetek a majetek státu

Není tomu tak, že vlastnictví státu může každý podle svým možností zneužívat a ničit, protože škodu nakonec utrpí konkrétní lidé.

6. Co musí mít majitel stále před očima?

Že při vši radosti z vlastnictví má mít i srdce pro nouzi bližních - a za určitých okolností také pochopení pro společné blaho.

a) Mít srdce pro nouzi bližního:

Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním své srdce - jak v něm může zůstat láska? (1 Jan 3,17)

Štédřého dárce miluje Bůh. (2 Kor 9,7)

Buďte jeden k druhému pohostinní bez reptání. (1 Petr 4,9)

b) Pochopení pro společné blaho je zvláštní formou otevřenosti vůči bližním. Také společnost však musí dbát o ochranu soukromého vlastnictví.

Dienst am glauben 2/2011

Překlad -lš-

Ministr zdravotnictví Leoš Heger (TOP 09) přišel s drastickým rozšířením umělých potratů a dalšími nepřijatelnými návrhy pod záminkou zdravotní reformy. O podobné svévolné rozšíření se pokusila již minulá vláda, která nakonec padla. Hnutí Pro život ČR ministerstvu zdravotnictví zaslalo připomínky týkající se především následujících bodů:

Rozšíření přístupu k potratům ženám ze zemí EU pod nepravdivou záminkou, že to po nás EU požaduje. V praxi tento krok bude znamenat desetitisíce zavražděných především polských dětí. Odborná právní stanoviska jasně deklarují, že EU nemá žádné právo zasahovat do potratové legislativy. EU proto ani nevede žádné řízení proti našemu současnému zákonu omezujičím přístup k potratům podle státní příslušnosti. Dokonce ani vlastní návrh ministerstva zdravotnictví neuvádí jediný odkaz na zapracování údajného práva EU! Jedná se pouze o argumentační podvod. Požadujeme omezení potratů pro cizinky, kromě těch, které mají povolen trvalý pobyt v ČR.

Rozšíření eugenických potratů až do porodu. Podle dnešního zákona se vykonávají potraty nemocných dětí do 24. týdne. Minis-

terstvo však svévolně dovozuje nový výklad současného zákona a navrhuje provádění potratů tělesně postižených dětí kdykoli až do porodu. Ustanovení nijak nechrání ženu, neboť pozdní potrat probíhá stejně jako porod. Požadujeme zrušení tohoto rozšíření.

Omezení práv rodičů u dívek starších 16 let. Dívka starší šestnácti let se nesmí bez souhlasu rodičů ani omluvit z vyučování, ale dle návrhu ministerstva může bez jejich vědomí nechat zabít své dítě. Jedná se tedy o naprosto nesystémový a absurdní zásah do práv rodičů, který nemá v žádné jiné oblasti obdobu. V připomínkách požadujeme u nezletilých nutnost souhlasu rodičů s provedením potratu.

Výhrada svědomí je lékařům v podstatě upřena tím, že podle návrhu poskytovatel (týká se i církevních zařízení) musí zajistit výkon u náhradního poskytovatele. Jinak řečeno, člověk nemusí zabíjet (potraty, umělé oplození) a mrzačit (sterilizace, změna pohlaví), pokud výkon někdo provede za něj a žadatel bude souhlasit. Je zjevné, že komu svědomí nedovoluje nějaký čin vlastnoručně vykonat, tomu nedovoluje ani podílet se na zorganizování jeho vykonání.

Hnutí Pro život ČR

Vážení čtenáři, i vy můžete pomoci chránit nenarozený život nejen svou modlitbou, ale i konkrétní pomocí. Napište co možná nejdříve velmi stručně svůj nesouhlas s návrhem zákona o specifických zdravotních službách na e-mailovou adresu verejnost@mzcr.cz a kopii vládě na adresu posta@vlada.cz. Pokud vám ministerstvo neodpoví, požadujte odpověď v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Informujte o této možnosti i své známé.

Výborné připomínky etického obsahu podala Česká biskupská konference, a dokonce i některá ministerstva. Ministerstvo zdravotnictví plánuje normu prosadit ve vládě neobvyklou rychlostí, která prakticky znemožňuje jakoukoli veřejnou diskusi. Zapracování připomínek má být hotovo do 30. května 2011, vláda má návrh projednávat 8. června 2011 a první čtení v Poslanecké sněmovně je naplánováno na 28. června 2011.

Ministerstvo zdravotnictví opět prosazuje rozšíření umělých potratů údajně kvůli EU. EU však nic takového nepožaduje. Jedná se pouze o argumentační podvod, jehož ovocem bude smrt desetitisíců především polských dětí. Jak umělý potrat - vražda nevinného - vypadá, se můžete podívat na stránkách sdružení STOP GENOCIDĚ - www.stopgenocide.cz. Na těchto stránkách naleznete také petici požadující zákaz této barbarské praxe.

Návrh zákona, který by umožnil zabíjení tělesně postižených dětí kdykoli až do jejich porodu, navazuje nepokrytě na nacistickou eugenickou praxi, kdy nemocní nebyli hodni života a stát je aktivně zabíjel.

Další podrobnosti jsou uvedeny na adrese <http://prolife.cz>.

Pošlete zprávu i svým přátelům. Děkujeme za vaši pomoc!

*Redakce Světla
Hnutí Pro život ČR*

NÁBOŽENSKÝ SMYSL ČLOVĚKA V PRŮBĚHU DĚJIN - pokračování ze str. 2

tajemství, jež obklopuje naši existenci, z něhož jsme vyšli a k němuž spějeme?“ (č. 1) Člověk ví, že nemůže odpovídat sám na vlastní potřebu důkladně pochopit. Proto si vytváří iluzi, že je soběstačný, a zakouší, že sám sobě nestačí. Potřebuje se otevřít druhému, něčemu nebo někomu, kdo by mu mohl dát, co mu schází, musí vyjít ze sebe k Tomu, který je schopen obsáhnout šířku a hloubku jeho tužby.

Člověk v sobě nosí žízeň po nekonečnu, nostalgii po věčnosti, hledání krásy, touhu po lásce, potřebu světla a pravdy, které ho pudí k Absolutnu; člověk v sobě nosí touhu po Bohu. A člověk ví, že se nějakým způsobem může obracet na Boha, ví, že ho může prosit. Svátý Tomáš Akvinský, jeden z největších teologů dějin, definuje modlitbu „jako vyjádření touhy, kterou má člověk po Bohu“. Tato přitažlivost k Bohu, kterou sám Bůh vložil do člověka, je duší modlitby, která nabývá mnoha forem a způsobů podle dějin, doby, okamžiku, milosti a dokonce hříchu každého prosebníka. Lidské dějiny poznaly skutečně rozmanité formy modlitby, protože člověk vyvinul různé modalities otevřenosti vůči Jinému, vůči onomu světu, že můžeme poznávat modlitbu jakožto zkušenost přítomnou v každém náboženství a kultuře.

Jak jsme totiž, bratři a sestry, viděli minulou středu, modlitba se neváže na zvláštní kontext, ale je vepsána v srdci každé osoby a každé civilizace. Přirozeně, když mluvíme o modlitbě jako o zkušenosti člověka jako takového, jako *homo orans*, je nutné mít na paměti, že je to spíše vnitřní chování než série praktik a formulí, spíše způsob, jak stojíme před Bohem, než vykonávání kultovních úkonů nebo pronášení slov. Modlitba má svůj střed a zapouští své kořeny v hloubce osobnosti; proto není

snadné ji dešifrovat a ze stejného důvodu může být podrobená neporozumění a mystifikacím. V tomto smyslu můžeme také rozumět výrazům: modlit se je obtížné. Modlitba je totiž povytce místem spontánnosti, tíhnutí k Neviditelnému, Nečekávanému a Nevyslovitelnému: proto zkušenost modlitby je pro všechny výzvou, milostí, o kterou je třeba prosit, je to dar Toho, na něhož se obrácíme.

V modlitbě v každé dějinné epoše chápe člověk sebe a svou situaci před Bohem, počínaje od Boha a ve vztahu k Bohu,

a zakouší, že je tvor, který potřebuje pomoc, neschopný zajistit si sám od sebe vlastní existenci a vlastní naději. Filosof Ludwig Wittgenstein vystihl, že „modlit se znamená cítit, že smysl světa je mimo svět“. V dynamice tohoto vztahu k Tomu, kdo dává životu smysl, k Bohu, je gesto pokleknutí jedním z typických výrazů modlitby. Je to gesto, které v sobě nese radikální dvojznačnost: mohou být totiž přinuceni pokleknout – podmínka nouze a otroctví – ale mohou také pokleknout spontánně a vyjádřit tak svou omezenost,

a tedy svou potřebu mít Jiného. Jemu vyprávím, že jsem slabý, potřebný, „hříšník“. Ve zkušenosti modlitby zakouší lidský tvor plně vědomí sebe, všeho toho, co je schopen získat z vlastní existence, a současně se celý obrací vůči Bytosti, před kterou stojí, k níž orientuje svou duši, a k Tajemství, od kterého očekává naplnění svých nejhlubších tužeb a pomoc k překonání nouze vlastního života. V tomto pohledu na Jiného, v tomto zaměření se „nad“ spočívá podstata modlitby jako zkušenosti reality, která překračuje to, co je vnímatelné a hmatatelné.

Nicméně jen v Bohu se zjevuje a nachází naplnění lidské hledání. Modlitba, která je otevřením a pozdvížením srdce k Bohu, se tak stává osobním vztahem k Němu. A i když člověk zapomíná na svého Stvořitele, živý a pravý Bůh neustává jako první volat člověka k tajemnému setkání v modlitbě. Jak říká *Katechismus*: „Tento krok lásky věrného Boha je v modlitbě vždy první; krok člověka je vždy odpovědí. Postupně, jak se Bůh zjevuje a jak zjevuje člověka jemu samému, jeví se modlitba jako vzájemné volání, drama smlouvy. Prostřednictvím slov a skutků uchvacuje toto drama srdce. Odhaluje se v průběhu celých dějin spásy.“ (č. 2567)

Draží bratři a sestry, učme se setrvávat co nejvíce před Bohem, Bohem, který se zjevil v Ježíši Kristu, učme se poznávat v mlčení v našem vlastním nitru jeho hlas, který nás volá a uvádí do hloubi naší existence, k prameni života, k prameni spásy, abychom vykročili za hranice našeho života a otevřeli se Božím měřítku, vztahu k Němu, který je nekonečná Láska. Děkuji.

Bollettino Vaticano
11. května 2011
Překlad -lš-

ÚBYTEK KATOLÍKŮ V NĚMECKU

V roce 2010 opustilo katolickou církev v téměř 180 000 katolíků. To je o 50 000 více než v roce 2009. Vyplývá to ze zprávy týdeníku *Christ & Welt*. Šetření se provádělo ve 27 německých biskupstvích. Poprvé v dějinách je počet katolických odpadlíků vyšší než protestantských, kterých je méně než 150 000. Odhaduje se, že je to způsobeno skandály pohlavního zneužívání mládeže.

(kna)

PROBLÉMY DIALOGU

Padesátka francouzských biskupů zasedla do školních lavic, aby se „vyškolila“ pro mezináboženský dialog s muslimy. Vyslechli nejdříve přednášku Michela Fédou, docenta patristiky, který přirovnal dnešní situaci k době Otců, kteří žili obklopeni cizími kulturami.

Diskuse však ukázala velké problémy a vážné starosti. Jak např. vyučovat náboženství na školách v městských čtvrtích, kde muslimové tvoří 80 % žáků? Na periferiích sílí mezi muslimskou mládeží radikalistický protizápadní vliv, zvláště mezi nezaměstnanými a zanedbanými. Biskup Michel Snatier ocenil výchovnou činnost některých odpovědných muslimských činitelů založenou na dialogu a na náboženské výchově, prohlubující obecné lidské hodnoty. Přítomný byl také imám Azzedine Gaci, odpovědný zástupce rady pro muslimský kult: „Děláme to sami pro sebe, pro muslimy i pro křesťany a také pro Francii.“

DISKVALIFIKACE PĚSTOUNŮ

Křesťané Owen a Eunice Johnsovi dostali zprávu od města Derby, že nemohou pracovat jako pěstouni adoptovaných dětí, protože striktně zavrhnou homosexuální svazky. Manželé to odmítají jako projev náboženské diskriminace. Manželé, kteří už vychovali 15 dětí, prohlásili, že jsou připraveni každé dítě přijmout s láskou, ale z důvodů svého náboženského přesvědčení nejsou ochotni říkat svým dětem, že praktikovaná homosexualita je dobrá věc.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

důležité zásady obsažené v encyklice Pavla VI. *Humanae vitae*.

Ačkoliv Jan Pavel II. zdůrazňoval, že kněz není pánem, ale služebníkem liturgie, pronikla do bohoslužeb svévole a libovůle, která se pak projevuje i v jiných oblastech církevního života v podobě liberalismu a morálního relativismu, na který Benedikt XVI. opakovaně poukazuje.

Jestliže se pak někde obnoví slavení liturgie, ve které celebrant nepředsedá, ale stojí pokorně před Bohem a přináší oběť podle přísně stanoveného řádu, může takové trvání a důsledné zachovávání staleté církevní praxe narušovat sebejistotu a vyvolávat pochybnosti, zda ona tolik prosazovaná změna smýšlení a představ je skutečně oprávněná. Proto odpůrci tradičního ritu pokládají za potřebné raději potlačovat takové reminiscence a označovat je za neslučitelné s novou teologií.

„Starý obřad“ je pro ně navíc přímo provokující tím, jak se v něm opakovaným způsobem vzdává božská pocta Bohu reálně přítomnému ve svátostných způsobách. Jejich nová teologie naopak směřuje k tomu nahradit reálnou přítomnost pouze přítomností mystickou „v naší paměti a naší naději“. Jak nám potvrdil jeden moravský kněz a současný římský doktorand, takové pojetí panuje i na univerzitě, kde v Římě studuje, tedy, tak říkajíc, přímo pod svícem.

K překonání panujících různic a rozporů tedy nepostačí směrnice, ale může k tomu přispět jen hluboká duchovní obnova a opravdové sjednocení víry v těch nejzákladnějších článkách týkající se církve a svátostí. Modleme se v měsíci Letnic, aby Duch Svätý sestoupil a obnovil tvář církve.

-lš-

Tato neděle je již v letošním máji poslední a za dva dny nás Pan-

na Maria převede ze svého měsíce do měsíce zasvěceného jejímu milovanému Synu a jeho láskyplnému a pro nás probodenému Srdci. Je to Srdce, které se zrodilo v jejím lůně a sdílelo s jejím srdcem po devět měsíců společný krevní oběh. Spojení těchto Srdcí však zůstalo trvalé, a to nejen do chvíle, kdy ho otevřelo kruté kopí, ale tvoří spolu jednotu na celou věčnost.

Neobvykle pozdní Velikonoce způsobují letos stejně neobvyklou skutečnost, že svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a s ním i svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie připadají až na měsíc červenec. To je ovšem měsíc, který našemu Pánu rovněž zvláštním způsobem patří, protože je zasvěcený účtě k jeho Nejsvětější Krvi, která z jeho Srdce vytekla do poslední kapky.

Nebylo by Ježíšova Srdce, kdyby nebylo Srdce Mariina, a všechna účta k Mariinu Srdci by se rozplynula, kdyby nebylo Srdce Ježíšova. Žádná srdce na světě se nemilují tak, jak se milují tato dvě Srdce, která jedno bez druhého ani nemohou být. Na těchto dvou srdcích se nejdokonalejším způsobem projevuje, jak velice se mohou milující srdce ztotožnit. Čím více opravdu ctíme a milujeme Ježíšovo Srdce, tím více se ztotožňujeme se Srdcem jeho milované Matky.

Z životopisů světců, z nichž mnohé byly otisknuty na stránkách našeho týdeníku, víme, jak veliké zalíbení má Ježíš v srdcích, která jsou ochotná z lásky k němu přijmout účast na jeho utrpení. Žádné lidské srdce však v této spoluúčasti nemůže překonat Pannu Marii. Ježíšovo vrcholné utrpení mělo dvojí rovinu: bylo to jednak kruté tělesné mučení, které si sotva umíme představit, ale všechna jeho tělesná muka nekonečně pokračuje jeho vnitřní utrpení, které lidským smyslem zůstává zcela skryté. Bylo to především utrpe-

Na slovíčko

ní z opuštěnosti od nejmilovanějšího Otce. Ježíšova tělesná muka snášela řada světců a světic v podobě živých a krvácejících fyzických ran. Maria, jejíž účast na utrpení Syna překračuje vše, co vytrpěli stigmatizovaní všech dob, přijala dobrovolně právě onu nejtěžší část jeho hořkého vnitřního utrpení, pro které byla také nejvíce disponována, protože právě její Srdce ze všech srdcí nejvíce miluje Otce, Syna i Ducha Svätého a nic ji nemůže trýznit více než krutý pocit opuštěnosti od Boha, který je Láska.

Jsme zvyklí hledat bolestnou Matku pod Křížem. Ale její Syn nám prostřednictvím své služebnice Conchity Armidy (str. 4) světil úžasné tajemství, že jeho milovaná Matka přijala toto nejtěžší utrpení dobrovolně na celý zbytek svého pozemského života. Využila všechno jeho čas na to, aby svou obětí získávala milosti, jimiž její Snoubenec Duch Svätý zahrnuje hojně její pozemské děti.

Nikoliv my jsme si vymysleli její titul Spoluvykupitelka. Jestliže ji tak nazývá sám Vykupitel, jistě ví, o čem mluví. Nepovolal ji k tomuto poslání proto, že by sám na ně nestačil, ale protože chtěl, aby se na jeho úkolu podílela. *Per Mariam ad Iesum* neplatí jen pro nás lidi. Dříve než člověk poprvé vyslovil tato slova, byla tou jedinou cestou pro samotného Boha. Ona ho počala a ona mu dala jméno, které je nade všechna jména. Bylo te-

dy nanejvýš spravedlivé, aby milostmi spoluúčasti na svém umučení nejvíce poctil a obdaroval tu, od níž přijal všechno, co ho uschopnilo trpět a zemřít jako Vykupitel. A toto její nejdrahocennější spoluvykupitelské utrpení se neomezilo na Kalvárii, ale prodloužilo na celý zbytek jejího života.

Maria sama by nikdy nevyřekla slovo Spoluvykupitelka, kdyby ji k tomu úkolu nepovolal sám Vykupitel. Nikdy by nežádala, aby tento titul byl veřejně a slavnostně uznán, kdyby toto uznání nesloužilo především k oslavě jejího Syna Vykupitele. On nemohl lidstvo vykoupit jako Bůh, ale jedině jako Bůh a Člověk. Ale všechno své lidství přijal od Ducha Svätého skrze svou Matku Marii. Všechny její tituly a výsady mají svůj důvod a smysl v tom, že se stala bezprostřední spolupracovnicí na podstatném díle svého Syna, a tímto posláním bylo dílo vykopení. Uskutečnil je tak, jak to jeho Otec od věčnosti stanovil, totiž ve spolupráci s Matkou, která je jedinou a podstatnou spojnicí mezi jeho božstvím a lidstvím.

Svátek Nanebevstoupení Páně nabývá tedy podle Ježíšova sdělení i závažný mariánský charakter. Je to současně den, kdy nastupuje k nesmírné oběti svého doživotního spoluvykupitelského utrpení v nevýslovné osamocení a vnitřní opuštěnosti, které se nevyrovná ani trýzeň zavržených.

Rozjímáme o těchto skutečnostech a pokusme se tak dokázat Ježíši, že bolesti jeho Matky už nebudou pro nás zcela neznámé, neuctíváné; dosvědčujeme, jak jsme za ně opravdu vděční Jemu i jeho a naší Matce. Prosme ji naléhavě, aby nám dala poznat také naše místo v jejím spoluvykupitelském poslání, abychom se spojili s ní tak, jako se ona spojila se svým Synem.

-lš-

Pondělí 30. 5. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Salesiáni na Kubě 7:00 Putování modrou planetou 7:40 Přejeme si... 8:00 P.S. 8:25 Junáci z prachu 8:50 BET LECHEM: Angelo Scarano 9:05 Divadélko Bubáček (14) 9:25 Setkání ignaciánské rodiny - Lurdy 2006 10:25 Smysl utrpení [P] 10:40 Noekreace (89) 10:50 Léta letí k andělům 11:15 Noeland (41) 12:05 Koncert naděje (1) [P] 13:05 Nevybroušené diamanty [P] 14:10 AIDS v Nigérii 14:25 Návrat orla skalního do české přírody 14:55 Chemin Neuf (6) [P] 16:20 GOODwillBOY VI. (10) 17:00 NOEparáda (123) [L] 17:50 Exit 316: Proti proudu [P] 18:05 Svatá Kateřina Sienská 18:30 Mlsálek a letadlo [P] 18:45 Hladal som slobodu 19:00 Institut Bearzi v Udine [P] 19:10 Ekoauto (18) [P] 19:25 Přejeme si... 19:45 H2Onews 20:00 Jan Pavel II., život Karola Wojtyły 20:30 Sopky Evropy [P] 21:25 Na koberečku [P] 22:05 Noční univerzita 0:05 Kulatý stůl.

Úterý 31. 5. 2011: 6:15 Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice 7:25 Ekoauto (18) 7:40 Cesta k andělům: Jaroslav Šebek 8:40 Tři pronikavá světla [P] 8:55 Hornolidečko - Valašská Senice 9:15 Jen Bůh 9:45 Divadélko Bubáček (14) 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita 11:10 AIDS v Nigérii 12:05 Dechovka 12:50 Přezili jsme gulag 13:40 Ekvádor země pod Andami 14:20 Otazníky 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:30 Cesty za poznáním: San Francisco [P] 16:55 Matčiny slzy 17:15 Léta letí k andělům: MUDr. Marie Svatošová 17:35 Ve jménu Ježíše 18:00 Noeland (41. díl) 18:30 O Mlsálkovi (4) [P] 18:45 Zikův svět zvířat 19:10 Noekreace (89) 19:20 Cesta k domovu 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Misijní magazín (10) [P] 21:00 Modlitba růžence [L] 22:05 Po sto-

pách Ježíše Krista (10) [P] 22:40 Noeviny 22:55 Tři pronikavá světla 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si... 0:05 U NÁS (44).

Středa 1. 6. 2011: 6:05 Noeviny 6:20 Chemin Neuf (6) 7:25 Vlkolínec 7:50 Noeland (41) 8:20 Hlubinami vesmíru 9:00 Hladal som slobodu 9:10 Pro víta mundi: Marie Urbánková 9:55 Po stopách Ježíše Krista (10) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Mše svatá z kaple Telepace [L] 13:00 Nevybroušené diamanty 13:40 P.S. 14:05 U Pastýře: hostem Jan Sokol 15:40 Noeviny 16:00 NOEparáda (123) 16:50 Noc kostelů 2010 17:00 GOODwillBOY VI. (11) [P] 17:50 Octava dies 18:25 Mlsálek a nafukovací míč [P] 18:35 U NÁS (44) 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Léta letí k andělům: Hana Ulrychová [P] 20:20 Noční univerzita: Bůh mezi hrnci - Hana Pinknerová [P] 21:00 November + 20 21:25 Salesiáni na Kubě 21:45 H2Onews 21:55 Camerata Janáček 22:05 Tygři oceánů (14) [P] 22:35 Ekoauto (18) 22:50 Noekreace (89) 23:30 Návrat orla skalního do české přírody 0:15 Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice.

Čtvrtek 2. 6. 2011: 6:15 Nevybroušené diamanty 6:50 Léta letí k andělům: Hana Ulrychová 7:10 Platinové písničky 7:40 AIDS v Nigérii 7:55 Cesty za poznáním: San Francisco 8:20 Cesta k domovu 8:40 Po stopách Ježíše Krista (10) 9:40 O uzdravení 11:30 Institut Bearzi v Udine 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice 13:15 Smysl utrpení 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Setkání ignaciánské rodiny - Lurdy 2006 14:35 Pro víta mundi: Marie Urbánková 15:15 Noekreace (89) 15:35 O katechezi 15:45 Tam a spář [P] 16:00 Noeviny 16:15 Misijní magazín (10) [P] 17:15 Ekvádor, země pod Andami 18:00 Zikův svět zvířat 18:30 Jak Mlsálka bolely zuby [P] 18:40 Cesta k andělům: Jaroslav Šebek 19:35 Čas 19:40 Noeviny [P] 20:00 Jak potkávat svět (3) [P] 21:00 Přejeme si... 21:20 P.S. [P] 21:45 Noeviny 22:15 Octava dies 22:45 NOEparáda (123) 23:35 Jen Bůh.

Pátek 3. 6. 2011: 6:05 Noeviny 6:20 Noekreace (89) 6:30 NOEparáda 7:20 Cesta k andělům: Jaroslav Šebek 8:10 Návrat orla skalního do české přírody 8:40 Noční univerzita: Bůh mezi hrnci - Hana Pinknerová 9:30 Po stopách Ježíše Krista (10) 10:10 Na koberečku (107) 10:20 Sopky Evropy 11:15 Ve jménu Ježíše: Vítězství Franků u Poitiers 11:45 Jak Mlsálka bolely zuby 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:25 Cesta k domovu 12:45 Tři pronikavá světla 13:00 Tam a spář 13:10 Léta letí k andělům: Hana Ulrychová 13:35 Svitání a Peter Milenky band 14:35 Noeland (41) 15:05 Vlkolínec 15:25 Nevybroušené diamanty 16:00 Noeviny 16:15 H2Onews [P] 16:30 Festival LUMEN 2011: Mše svatá s Mons. Róbertem Bezákem, trnavským arcibiskupem [L] 18:00 Festival LUMEN 2011: Vystoupení kapel na náměstí v Trenčíně [L] 0:05 Nedělní čtení: 7. neděle velikonoční [P] 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Matice svatokopečká pořádá v **neděli 5. června 2011 v 16 hodin ve Francouzském sále svatokopečké fary** (Svatý Kopeček u Olomouce) **přednášku Ing. Markové na téma HISTORICKÝ VÝVOJ HORNÍHO NÁMĚSTÍ V OLOMOUCI**, doplněnou promítáním dobových snímků.

Srdečně zveme všechny rodiny na **DUCHOVNÍ OBNOVU PRO RODINY S DĚTMI**, která se bude konat o víkend **10.-12. 6. 2011 v poutních domech na Svatém Hostýně**. Bude připraven program pro rodiče i děti. Během promluv pro manžele je zabezpečeno hlídání dětí. V náplni víkendu nechybí promluvy kněze (P. Jan Plodr), společná modlitba, adorace, mše svatá, možnost svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem a pro děti jsou připraveny katecheze a hry. Příhlášku naleznete na našich webových stránkách www.rodinnyzivot.cz. Během víkendu je zajištěno celodenní stravování a ubytování dle výběru v pokojích bez nebo se sociálním zařízením. **Blíží informace:** Josef Zábaj, tel. 587 405 250, e-mail: zabaj@arcibol.cz.

Srdečně zveme všechny na **DUCHOVNÍ OBNOVU v kostele Panny Marie Nanebevzaté ve Velkém Týnci ve dnech 3.-5. června 2011**, kterou vede **P. Adam Ruckí**. Program: **3. června** - 18.30 mše svatá, přednáška, adorace • **4. června** - 9.00 mše svatá, přednáška zaměřená na děti a mládež, adorace; 14.00 přednáška (svátost smíření) • **5. června** - 8.00 mše svatá; 14.00 Te Deum na poděkování Pánu Bohu, sv. požehnání a zakončení. Po celou duchovní obnovu bude příležitost ke svátosti smíření a též i možnost osobního rozhovoru. *P. Václav Haltmar*

Sobota 4. 6. 2011: 6:15 P.S. 6:40 Jak potkávat svět (3) 7:40 Hornolidečko 7:50 Divadélko Bubáček (14) 8:00 Ve jménu Ježíše [P] 8:30 Noeland (41) 9:00 Zikův svět zvířat 9:30 JuniorTV Kopřivnice (17) 9:50 GOODwillBOY VI. (11) 10:30 Vlkolínec 11:00 Apoštolská cesta Sv. otce do Chorvatska: Uvítací ceremoniál [L] 11:30 Nedělní čtení 12:00 Noeviny 12:15 Apoštolská cesta Sv. otce do Chorvatska: Návštěva v prezidentském paláci [L] 13:00 Festival LUMEN 2011: Vystoupení skupin [L] 17:00 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem (2) [P] 18:15 Apoštolská cesta Sv. otce do Chorvatska: Setkání s představiteli veřejného života v Národním divadle v Záhřebu [L] 19:30 Apoštolská cesta Sv. otce do Chorvatska: Večerní modlitba s mládeží na náměstí B. J. Jelačiće v Záhřebu [L] 21:00 Festival LUMEN 2011: Hlavní večerní program [L] 23:30 Festival LUMEN 2011: Závěrečná mše svatá [L].

Neděle 5. 6. 2011: 6:15 Nedělní čtení 6:45 Tam a spář 6:55 Salesiáni na Kubě 7:15 Tři pronikavá světla 7:30 Cesta k domovu 7:50 Nevybroušené diamanty 8:30 San Francisco 8:55 Jak potkávat svět (3) 10:00 Mše svatá ze Záhřebu a polední modlitba [L] 12:30 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Dechovka [P] 13:45 Mše svatá s beatifikací papeže Jana Pavla II. 16:05 Noeland (41) 16:35 Na koberečku (107) 16:45 Noekreace [P] 17:00 Apoštolská cesta Sv. otce: Nešpory a modlitba u hrobu bl. kard. Stepínace v katedrále v Záhřebu [L] 18:15 Exit 316 18:30 Přejeme si... [P] 18:50 Léta letí k andělům: Hana Ulrychová 19:15 Apoštolská cesta Sv. otce: Závěrečný ceremoniál [L] 20:00 Labyrintem víry [P] 20:30 Octava dies [P] 21:00 Koncert mladých virtuózů [P] 22:20 Po stopách Ježíše Krista (10) 22:55 Noc kostelů 2010 23:10 Nedělní čtení 23:40 Tam a spář 0:45 Vlkolínec.

VI. CYKLOPOUŤ

z Olbramkostela do Jeníkova u Duchcova
od Panny Marie Nanebevzaté k Panně Marii - Matce Důvěry

Start cyklopoutě:

neděle 19. 6. 2011 od kostela v Olbramkostelev v 15⁰⁰

1. nocleh v neděli v klášteře v Nové Říši
2. nocleh v pondělí na Sázavě
3. nocleh v úterý v Brozanech

Vyvrcholení cyklopoutě:

mše svatá v kostele svatého Petra a Pavla v Jeníkově ve středu 22. 6. cca kolem 11⁰⁰

- Nocuje se pod střechou ve vlastním spacáku na vlastní karimatce.
- Zavazadla poveze doprovodné vozidlo.

Přihlásit se můžete:

na faře ve Vranově n/D 515 296 384 nebo e-mailem na vranov@fatim.com

Pokud nebude 10 dní předem přihlášeno alespoň 8 účastníků, cyklopoutě se nebude konat.

Všechny srdečně zveme.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVEN 2011

Všeobecný: Aby kněží prožívali své sjednocení s Ježíšovým Srdcem a svědčili o starostlivé a milosrdné Boží lásce.

Misijní: Aby Duch Svátý dával v našich společenstvích vyrůstat početným misionářským povoláním ochotným plně se zasvětit šíření Božího království.

Úmysl našich biskupů: Za ty, kdo připravují katechumeny ke křtu, za kněze, jáhny, rodiče, kmotry a katechety, aby se příkladem svého života stávali platnými nástroji Ducha Svatého a prostředníky Bohem nabízené milosti.

Centrum naděje a pomoci (Vodní 13, Brno) pořádá **8. června 2011 od 16.00 hodin workshop SEXUALITA – JAK O NÍ S DĚTI MI HOVOŘIT**. Máte zvědavé dítě a nevíte si rady, jak mu odpovědět? Vaše dítě se neptá na žádné intimní otázky? I to je výzva, proč se sdílet, jak dětem zdravým způsobem sexualitu předat. Bližší informace a přihlášky na www.cenap.cz.

Dále pořádáme **od 2. června 2011 interaktivní kurz pro páry**, které chtějí prohloubit svůj vztah **MYSLÍME TO SPOLU VÁŽNĚ**. **Vždy ve čtvrtek od 17.30 hodin** v prostorách CENAP. Setkání pomáhají uvědomit si, jaké hodnoty jsou pro vztah důležité, co a jak v komunikaci mezi mužem a ženou, prohloubí znalost lidské sexuality a seznámí se základy výchovy dětí. Kurz je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím OP LZZ a pro účastníky je poskytován zdarma. **Přihlášky a další informace naleznete na www.cenap.cz, tel. 543 331 471.**

Unie českých pěveckých sborů a Pěvecké sdružení pražských učitelů Vás zvou na pražský prolog festivalu **FOERSTROVY OSENIC 2011**. Vstupné: 50 Kč, studenti a senioři 20 Kč. Koncert se koná **v pátek 3. června 2011 od 18 hodin ve velkém sále pražského Hlaholu** (Praha 1, Masarykovo nábř. 16/248). V 16 hodin se **koná tradiční vzpomínka u hrobu J. B. Foerstra na Olšanských hřbitovech** v Praze 3 (k 60. výročí jeho úmrtí). Letošní **11. ročník festivalu FOERSTROVY OSENIC se koná v sobotu 4. června 2011 od 9 hodin v Osenicích**, festivalová přehlídka od 14 hodin tamtéž, večerní koncerty od 19 hodin v Jičíně, Bystřici a Sobotce.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné Vás zvou na **první červnovou sobotu na Klokotech 4. června 2011 s P. Pavlem Liškou – JAN NEPOMUCKÝ NEUMANN**. Program: 15.00 modlitba Klokotských hodiněk • 15.30 promluva o J. N. Neumannovi • 16.30 růženic • 17.00 mše svatá.

Liturgická čtení

Neděle 29. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 8,5-8.14-17
Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a.16+20
Odp.: 1 (*Jásajte Bohu, všechny země!*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Petr 3,15-18
Ev.: Jan 14,15-21
Slovo na den: Já jsem živ a také vy budete živi.

Pondělí 30. 5. – nez. pam. sv. Zdislavy (v českých diecезích a v brněnské diecезi památka, v litoměřické diecезi svátek)

1. čt.: Sk 16,11-15
Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ*). Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 15,26-16,4a
Slovo na den: Vydá o mně svědectví.

Úterý 31. 5. – svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14-18
nebo Řím 12,9-16a
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
Ev.: Lk 1,39-56
Slovo na den: Plod života.

Středa 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Sk 17,15.22-18,1
Ž 148,1-2.11-12.13-14a.14bc
Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy*.
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,12-15
Slovo na den: Uvede vás do celé pravdy.

Čtvrtek 2. 6. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1-11
Ž 47(46),2-3.6-7.8-9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub*).
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Ef 1,17-23
Ev.: Mt 28,16-20
Slovo na den: Veškerá moc na nebi i na zemi.

Pátek 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhú

1. čt.: Sk 18,9-18
Ž 47(46),2-3.4-5.6-7
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa*). Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,20-23a
Slovo na den: Zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat.

Sobota 4. 6. – ferie

1. čt.: Sk 18,23-28
Ž 47(46),2-3.8-9.10
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa*). Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,23b-28
Slovo na den: Opouštím svět a jdu k Otci.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. KVĚTNA – 4. ČERVNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 5.		PO 30. 5.		ÚT 31. 5.		ST 1. 6.		ČT 2. 6.		PÁ 3. 6.		SO 4. 6.			
Antifona	518	582	1768	1990	1378	1544	1708	1924	632	711	1692	1907	642	722		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	1376	1540	1378	1544	1708	1925	632	711	1693	1907	642	722		
Antifony	611	687	935	1541	1379	1545	965	1079	633	712	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	914	813	914	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	611	687	1770	1541	1380	1546	1710	1926	633	712	1694	1910	649	730		
Antifona k Zach. kantiku	611	688	1376	1542	1380	1546	1385	1552	633	712	1694	1910	649	730		
Prosby	612	688	1771	1992	1380	1546	1711	1927	633	712	1694	1910	650	731		
Závěrečná modlitba	612	689	1377	1542	1381	1547	1385	1552	634	713	1386	1553	651	732		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	634	713	643	723	643	723		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	635	714	643	723	643	723		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	635	714	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	612	689	616	693	1381	1547	622	700	637	716	646	726	651	732		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	1381	1547	622	700	634	713	645	726	651	732		
Nešpory:																
SO 28. 5.																
Hymnus	517	581	517	581	1377	1542	1660	1877	628	707	628	707	1698	1913	641	721
Antifony	609	686	613	690	945	1543	1382	1549	629	708	638	717	1009	1126	652	734
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1997	1661	1878	629	708	638	717	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	609	686	613	690	1777	1543	1382	1549	630	710	639	719	1701	1917	652	734
Ant. ke kant. P. M.	610	686	614	691	1377	1543	1383	1549	631	710	640	719	1702	1917	653	734
Prosby	610	687	614	691	1778	2000	1383	1550	631	710	640	720	1702	1917	653	735
Záv. modlitba	612	689	612	689	1377	1542	1381	1547	634	713	634	713	1386	1553	655	737
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM

ČERNÍ ANDELE

François Mauriac • Z francouzštiny přeložil PhDr. Kazimír Gajdoš

Francouzský spisovatel F. Mauriac (1885–1970) byl nositelem Velké ceny Francouzské akademie, v roce 1952 mu byla udělena Nobelova cena. Roman *Černí andělé* je jedním z jeho velmi úspěšných děl, kladně přijímaných čtenáři i kritikou. V tomto baladickém příběhu je odvěký svár mezi hříchem a milostí vyhocen do krajních poloh ve střetu mistrně vytvořené ústřední postavy, temné duše Gabriela Gradèra, a jeho protihráče, Alaina Forcase, bolestně vítězího v podivuhodné nevinosti a čistotě srdce, odevzdávajícího se spoluykupitelskému poslání Kristova kněžství. Dnes můžeme říci, že Mauriacovo dílo žije po jeho smrti svým vlastním, skrytým životem: mnoho hledajících srdcí zde v cestě jednotlivých postav k vnitřnímu obrácení nalézá odpověď na trýznivé otázky naší doby.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 176 stran, 183 Kč

ším ohledání svou fascinaci ztrácejí, přičemž věci zdánlivě nepatrné a bezvýznamné v sobě mohou skrývat hluboké významy nebo neotřelou krásu. V devadesátých letech minulého století se výběr z textů knihy *Ohromné maličkosti* dočkal několika vydání v češtině, ale poprvé od roku 1925 vyšel u nás Chestertonův text v úplném znění.

Karmelitánské nakladatelství Váz., 132x206 mm, 176 stran, 215 Kč

VZPOMÍNKY NA ZEMŘELÉ JEZUITY, NAROZENÉ V ČECHÁCH, NA MORAVĚ A V MORAVSKÉM SLEZSKU OD ROKU 1814

Jan Pavlík

Dílo někdejšího provinciála České provincie Tovaryšstva Ježíšova Jana Pavlíka (1920–2008) má nezměrnou výpovědní hodnotu. Bylo sepsáno nejen s důsledností, autorovi bezesporu vlastní, ale také v duchu vděčné lásky k církvi a řádu, s nepopíratelnou osobitostí a typickými akcenty. Autor pečlivě mapuje pozoruhodné životopisné příběhy českých jezuitů již od roku 1814, to znamená od obnovení řádu (zrušen byl roku 1773) až do současnosti. Dotýká se tak přirozeně pozadí mnoha epizod českých dějin. K textu jsou též přiloženy statistické tabulky a seznamy publikací jednotlivých jezuitů.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. Váz., 155x206 mm, 800 stran, 590 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

OHROMNÉ MALIČKOSTI

Gilbert Keith Chesterton • Z angličtiny přeložil Vladimír Petkevič ve spolupráci s Pavlem Dominikem

Kniha upozorňuje na základní paradox lidského vnímání. Mnohé věci, jež se člověku jeví jako velkolepé a oslnivě krásné, při bliž-

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1